

15
Χ.Ρ. Β. ΛΩΛΟΥ Δ. Φ.

ΤΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἀντίτυπα 1000

Ἀριθ. Ἐγκριτ. Ἀποφάσεως 37434 28/7/1930

Τιμᾶται μετὰ βιβλιοσήμου καὶ φόρου Δραχ.	21.—
Βιβλιοσήμον	> 5.50
Ἀναγκαστικὸν Δάνειον	> 1.70
Ἀριθ. ἀδείας κυκλοφορίας 84548—18-10-37	

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

ΔΕΜΗΤΡ. Ν. ΤΖΑΚΑ, ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΙΑΣ

81^Α ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 81^Α

1937

ΧΡΥΣΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΑΓΟΡΑΦΕΙΣ
ΙΩΑΝ. Β. ΧΑΙΖΟΥΡΗΣ
ΟΔΟΣ ΜΙΑΟΥΛΩΝ
= ΑΘΗΝΑΙ

127
Α.Ρ.
1937

ΧΡ. Β. ΛΩΛΟΥ Δ. Φ.
ΤΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

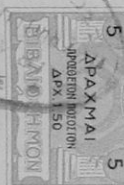
ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΜΕΤΑ ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

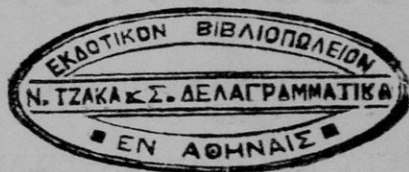
Ἀντίτυπα 1000

Ἀριθ. Ἐγκριτ. Ἀποφάσεως 37434 28/7/1930

17223

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τῶν ἐκδοτῶν.

[Handwritten signature]

Τόπος ΑΘ. Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ
Ὁδὸς Λέκα—Στοὰ Σιμοπούλου

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ὁ πρό τινων ἐτῶν ἐκλιπῶν διαπρεπῆς λόγιος Μίνως Λάμπας ἐδημοσίωσεν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ῥαδάμανθους** εἰς σειρὰν φύλλων τῆς «Νέας Ἡμέρας» κατὰ τὸ ἔτος 1916 ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἐμοῦ τότε γενομένης ἐκδόσεως τῶν διδασκομένων ἐν τῷ γυμνασίῳ εἰδυλλίων τοῦ Θεοκρίτου περισπούδαστον εἰς ἐννοίας καὶ εἰς ἔκφρασιν διατριβὴν περὶ βουκολικῆς ποιήσεως. Τὴν διατριβὴν ταύτην θαυμάμενην ἔκτοτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Νέας Ἡμέρας» εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν τὸ Πανεπιστήμιον ἢ ἄλλος τις εὐπορῶν φιλόμουσος ἐδημοσίωσεν εἰς ἴδιον ταῦχος χάριν τῶν φιλολογούντων, ἵνα ἀποθυμαζώσῃ τὴν εὐρύτητα τῆς μαθήσεως καὶ τὴν καλλιέπειαν τῆς γλώσσης τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸν ἀλησμόνητον λόγιον. Ἐκ τῆς διατριβῆς αὐτῆς ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα :

«... Ὅμοιον αἰσθημα εὐφροσύνης καὶ μελιχρότητος διεχύθη εἰς τὰ σπλάγχνα μου πρό τινων ἡμερῶν ὅτε διεξῆλθον τὸ μικρὸν βιβλίον, ἔνθα ὁ γυμνασιάρχης κ. Χ. Λῶλος συνέλεξε καὶ ἐξέδωσεν ὡς ἐν δέσμῃ τὰ ἀμάραντα καὶ εὐωδέστατα ταῦτα ἄνθη τοῦ Ἑλληνικοῦ λειμῶνος. Ἐμελέτησα μετ' ἐπιστάσις τὸ φιλοπόνημα τοῦτο, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς προσήγαγεν εἰς τὸ φῶς μεθ' ὄλων τῶν προσηκόντων εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐφοδίων καὶ βοηθημάτων, διότι ὁ κ. Λῶλος εἶνε ἐκ τῶν λίαν εὐδοκιμούντων ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει λειτουργῶν οὐ μόνον ὡς διδάσκαλος εὐορκος καὶ ἐνθουσιώδης, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρμηνευτὴς καὶ σχολιαστὴς τῶν ἀρχαίων συγγραμμάτων ἐμβριθῆς καὶ φιλόκαλος. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ πρό τινων ἐτῶν φιλοτεχνηθεῖσα ἐκδοσις τοῦ περιωνύμου λόγου τοῦ μεγάλου ῥήτορος Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους ἀπέδειξεν ὅτι ἐρευνᾷ ὡς δόκιμος φιλόλογος καὶ ἐπιστήμων τὰ κείμενα καὶ ἐρμηνεύει τὴν ἀρχαίαν σοφίαν οὐ μόνον μετὰ τοῦ προσήκοντος βάθους, ἀλλὰ καὶ μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἔρωτος, ὅστις κυρίως μυσταγωγεῖ τοὺς κατηχουμένους τὸν ἀθάνατον Ἑλληνικὸν λόγον καὶ ἀπεργάζεται γόνιμον πάντα σπῆρον καὶ ἀροτριάσμον αὐτῶν. Περὶ τῆς βουκολικῆς ποιήσεως ὁ συγγραφεὺς γράφει ὅσα μόνον εἶναι χρήσιμα καὶ ἀναγκαῖα εἰς τοὺς διδασκομένους, οἵτινες τὰ παραλειπόμενα καὶ τὰ σπουδαιότερα θὰ ἐκμάθωσιν ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας τοῦ διδάσκοντος, τῆς κυριωτέρας ταύτης πηγῆς πάσης σχολικῆς μαθήσεως, ὅταν παρέχεται, ὡς ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Λῶλου, μετὰ τῆς προσηκούσης μεθόδου, ζέσεως καὶ θαυμιεῖας. . .»

ΧΡ. ΛΩΛΟΣ

ANTI PROLOGOS

The first part of the book is devoted to a general introduction to the subject of the history of the world. It discusses the various theories and methods of historical research, and the importance of the study of the past for the understanding of the present. The author emphasizes the need for a critical and objective approach to historical sources, and the importance of the study of the social and economic conditions of the time.

The second part of the book is devoted to a detailed study of the history of the world from the beginning of the world to the present. It covers the various civilizations and cultures that have shaped the world, and the events and processes that have led to the development of modern society. The author discusses the role of the individual, the state, and the international system in the history of the world, and the impact of the scientific and technological revolutions on human progress.

The third part of the book is devoted to a study of the history of the world in the context of the modern world. It discusses the challenges and opportunities of the modern world, and the role of the individual, the state, and the international system in addressing these challenges. The author emphasizes the need for a global perspective and a commitment to the values of democracy, human rights, and the rule of law.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι

Θύρσις ἢ ψδή.

✧ ΘΥΡΣΙΣ

Ἄδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἄδύ δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ,
Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ·
5 αἶκα θ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὲ καταροεῖ
ἅ χίμαρος· χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξης.

ΑΠΟΛΟΣ

Ἄδιον, ὦ ποιμήν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς
τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑπόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
10 ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἶ δὲ κ' ἄρέσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἄξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ

Λῆς ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τεῖδε καθίξας,
ὧς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν· τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΠΟΛΟΣ

15 Οὐ θέμις, ὦ ποιμήν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμιν
συρίσδεν. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίκα κευμακῶς ἀμπαύεται· ἔστι δὲ πικρός,
καὶ οἱ αἰεὶ δριμεῖτα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἄλλά—τὸ γὰρ δῆ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' αἰείδες
20 καὶ τᾶς βουκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἵκεο Μοίσας—
δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήτῳ

- καὶ τῶν Κραναϊᾶν κατεναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρυές· αἱ δὲ κ' αἰείσης,
 ὡς ὄκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
- 25** αἶγα δέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 ἃ δὴ ἔχουσ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδεί κρηφῶ,
 ἀμφῶες, νεοτευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρῦεται ὑπόθι κισσός,
- 30** κισσὸς ἐλιχρῶσφ κεκονιμένος ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῶ ἐλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι·
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τί θεῶν δαίδαλαμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέλω τε καὶ ἄμπυκι. Πάρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
- 35** νεικεῖουσ' ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρονὸς ἄπτεται αὐτᾶς·
 ἀλλ' ὄκα μὲν τῆνον ποτιδέσκειται ἄνδρα γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. Οἷ δ' ὑπ' ἔρωτος
 δηθὰ κυλοιδιώωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τὼς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρον πέτρα τε τέτυκται
- 40** λεπράς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει.
 ὁ πρέσβυς κάμνοντι τὸ καρτερόν ἄνδρὶ ἔοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεῦειν
 ὧδέ οἱ ῥῆθήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες
 καὶ πολὺ περ ἑόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἤβας
- 45** Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἄλυτρυτοιο γέροντος
 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβροθεν ἁλώα,
 τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἵμασιαῖσι φυλάσσει
 ἤμενος· ἀμφὶ δέ νιν δὴ ἁλώπεκες, ἃ μὲν ἄν' ὄρωος
 φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πῆρα
- 50** πάντα δόλον κεύθοισα τὸ παιδίον οὐ ποῖν ἀνησεῖν
 φατὶ ποῖν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀνθερίκοισι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
 σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μελέται δὲ οἱ οὔτε τε πῆρας
 οὔτε φοιτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
- 55** Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος.
 Αἰολίχον τοι θᾶμα τέρας τέ τι θυμὸν ἀτύξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 ὄνον καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·

- οὐδὲ τί πω ποτὶ χεῖλος ἔμδον θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
60 ἄχραντον. Τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
 Κοῦτι τυ κερτομέω. — Πόταγ', ὦγαθέ· τὰν τὰρ ἄοιδαν—
 οὐ τί πα εἰς Ἄιδαν γε τὸν ἐκλάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
65 Θύρσις ὄδ' ὥξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἀδέα φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ ποκα Νύμφαι ;
 ἢ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα ; ἢ κατὰ Πίνδω ;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ
70 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο.
 Τῆνον χῶκ δρυμοῖο λέων ἔκλαυσε θανόντα.
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Πολλαὶ οἱ παρ' ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
75 πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύσαντο.
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ· « Δάφνι,
 τίς τυ κατατρύχει ; τίνος, ὦγαθέ, τόσον ἔρασσαί ; »
 Ἄρχετε βουκολικᾶς Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς—
80 Ἦνθον τοὶ βούται, τοὶ ποιμένες, ἠπόλοι ἦνθον·
 πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πρίηπος—
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς—
 κῆφα· « Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκεαι ; ἃ δέ τυ κῶρα
 πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσοὶ φορεῖται
85 ζαιτεῦσ'. Ἄ δύσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμύχανος ἐσοί.
 Βούτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπὸλω ἀνδρὶ ἔοικας.
 Ὀπόλος ὅκκ' ἐσορῆ τὰς μακάδας οἶα βατεῦνται,
 τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο ».
 Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
90 « Καὶ τὺ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους οἶα γελᾶντι,
 τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ τῆσι χορευεῖς ».
 Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄννε πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς
- 95 Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα,
ἀδέα μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνά θυμὸν ἔχοισα,
κ' εἶπε· «τύ θην τὸν ἔρωτα κατ' εὐχεο, Δάφνι, λυγιεῖν»
ἢ ὅ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης ;»
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
- 100 Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείβετο· «Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσιτά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνις κῆν Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς
- 105 «Οὗ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν,
ἔρπε ποτ' Ἀγχίσην. Τηνεῖ δρῦες, ὄδε κύπειρος,
ὄδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὠραῖος χῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει
- 110 καὶ πτωκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.
Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὐτὶς ὅπως σιασῆ Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσα
καὶ λέγε· «τὸν βούταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
- 115 «Ἦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ'. Ὁ βουκόλος ὕμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. Χαῖρ' Ἀρέθοισα,
καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·
ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
- 120 Δάφνις ἐγὼν ὄδε τήνος ὁ τὰς βόας ὄδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὄδε ποτίσδων».
- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
«Ἦ Πάν, Πάν, εἴτ' ἐσσί κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
- 125 Τὰν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπ' ἠρίον αἰλύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν».
- Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
«Ἐνθ' ὄναξ, καὶ τάνδο φέρου πακτοῖο μελίπνου
ἔκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν».
- 130 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἤδη».

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγεται ᾠοιδᾶς.
 «Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 ἅ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κουάσαι,
 πάντα δ' ἑναλλα γένοιτο καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεΐκαι,

- 135** Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τῶς κύνας ὄλαφος ἔλκοι,
 κῆξ ὄρεων τοὶ σκῶπεξ ἀηδόσι γαρούσαιντο».

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγεται ᾠοιδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο, τὸν δ' Ἄφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὰν λῖνα πάντα λελόπει

- 140** ἐκ Μοιρᾶν, χῶ Δάφνις ἔβα ἥσον. Ἔκλυσε δίνα
 τὸν Μοΐσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγεται ᾠοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δίδου τὰν αἶγα τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας
 σπείσω ταῖς Μοΐσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,

- 145** χαίρετ' ἐγὼ δ' ἔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσω.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Πλήρες τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 Πλήρες τοι σχαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσάδα τρώγοις
 ἀδεΐαν, τέτιγος ἐπεὶ τύγα φέριτερον ἄδεις.

Ἐνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὥς καλὸν ὄσδει·

- 150** Ὁρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐνὶ κράννισι δοκησεῖς
 Ὅδ' ἴθι, Κισσαίθα, τὸ δ' ἄμελέ νιν. Αἰ δὲ χεΐμαιραι
 οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ἔμιν ἀναστῆ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III

Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστής.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
 βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλημένε, βόσκε τὰς αἶγας,
 καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν

- 5** τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσο μὴ τυ κορύψῃ.
 ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον

παρκύποισα καλεῖς τὸν ἔρωτύλον ; ἦ ῥά με μισεῖς ;

Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
νύμφα, καὶ προγένειος ; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

- 10 Ἐνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὧ μ' ἐκέλευε καθελεῖν τύ' καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.

Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γενοίμαν
ἅ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰοίμαν
τὸν κισσὸν διαδὺς καὶ τὰν πτέριν ἅ τυ πυκάσδει.

- 15 Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
μαζὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ νιν ἔτροφε μάτηρ,
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχοις ἰάπτει.

Ἦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὧ κνάνοφρον
νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὧς τυ φιλήσω.

- 20 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἄδεά τέρωτις.

Τὸν στέφανον τίλαι με καὶ αὐτίκα λεπτά ποιησεῖς,
τόν τοι ἐγών, Ἄμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοις.—

Ἦμοι ἐγών, τί πάθω ; τί ὁ δύσσοος ; οὐχὶ ὑπακούει.—

- 25 Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τηνῶ ἀλεύμαι,
ὧπερ τὼς θύννωσ σκοπιάζεται. Ἦολπις ὁ γοριπεύς·
καίκα δὴ ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἄδῦ τέτυκται.

Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μοι μενναμένω, εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,

- 30 ἀλλ' αὐτως ὁμαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.

Εἶπε καὶ ἅ Γρέω τάλαιθέα κοσκινόμαντις
χὰ πρᾶν ποιολογεῦσα Πιραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
τὴν ὄλος ἔγκειμαι, τὴν δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ.

- 35 Ἡ μὰν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
τάν με καὶ ἅ Μέρμωνος Ἐριθακίς ἅ μελανόχρωσ
αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἶ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.—

Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μεν ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἰδησῶ
αὐτάν ; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς·
καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἄδαμαντίνα ἐστίν.

- 40 Ἴπλομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄννευ· ἅ δ' Ἄταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς εἰς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα.

Τὰν ἀγέλαν χὼ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους

- ἐς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη,
45 μάτηρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἄλφειβοίης.
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων
 οὐχ οὕτως ὄδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
 ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι ;
 - Ζαλωτὸς μὲν ἔμιν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
50 Ἐνδυμίων, ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
 ὃς τοσσην' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πεισεῖσθε βέβαλοι.
 Ἄλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰίδω,
 κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὄδῃ μ' ἔδονται.
 Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βροχόηιο γένοιτο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XI

Κύκλωψ.

- Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
 Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἔμιν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον,
 ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
 γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὐρεῖν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι.
5 Γινώσκειν δ' οἶμαί τι καλῶς ἰατροῦν ἔοντα
 καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλημένον ἔξοχα Μοῖσαις.
 Οὔτα γοῦν ῥάιστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
 ὄρχαιος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
 ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
10 Ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδῳ οὐδὲ κικίννοις,
 ἀλλ' ὄρθαις μανίαις, ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
 Πολλάκι ταὶ ὄιες ποτὶ τωὺλλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
 χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰίδων
 αὐτεῖ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεσσας
15 ἔξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ οἶ ἤπατι πάξε βέλεμον.
 Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 ὑψηλᾶς ἔς πόντον ὄρωε αἰεὶ τοιαῦτα.
 Ὡ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη,

- 20 λευκότερα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἄρνός,
 μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὤμας ;
 φοιτῆ εὐθύς ἰοῖσ' ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με'
 οἴχη δ' αὐθ' οὐτῶς, ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με'
 φεύγεις δ' ὥσπερ ὄις πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
- 25 Ἦράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα προῖτον
 ἦνθες ἔμᾳ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθια φύλλα
 ἔξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὄδδον ἀγεμόνευον·
 παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πα νῦν
 ἐκ τήνῳ δύναιμι· τὴν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
- 30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὔνεκα φεύγεις·
 οὔνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 ἔξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θῶτερον ὄς μία μακρά,
 εἰς δ' ὄφθαλμὸς ὕπεστι, πλατεῖα δὲ ὄις ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' οὔτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
- 35 κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῳ,
 οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὄδε Κυκλώπων,
 τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν, αἰείδων
- 40 πολλάκι νυκτὸς ἄωρί. Τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς,
 πάσας μανοφόρως καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλὰ ἀφίκεν τὸ ποθ' αἰέ, καὶ ἔξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 τὰν γλανκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὄρεχθεῖν·
 ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
- 45 Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ὄαδιναὶ κυπάρισσοι,
 ἔστι μέλις κισσός, ἔστ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
 ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
 λευκάς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
 Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἐκὼν καὶ κύμαθ' ἔλοιτο ;
- 50 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
 ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ,
 καιόμενος δ' ὑπὸ τευς κα τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
 καὶ τὸν ἐν' ὄφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὁμοι, ὅτ' οὐκ' ἔτεκέν μ' ἅ μήτηρ βράγχι' ἔχοντα,
- 55 ὡς κατέδυν ποτὶ τὴν καὶ τὰν χέρσα τευς ἐφίλησα,
 αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἦ κοῖνα λευκά

ἢ μάκων ἄπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἔχοισαν.

Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὥστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέροιεν ἅμα πάντ' ἐδυναάθην.

- 60 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τόγα νεῖν μασειῦμαι,
αἶκα τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί πόθ' ἄδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμιν.

Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν

- 65 ποιμαίνειν δ' ἐθέλεις σὺν ἐμῖν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶσαι τάμισον δοιμεῖαν ἐνεῖσα.

Ἄ μάτῃ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφουαι αὐτῇ
οὐδὲν πῆποχ' ὄλωσ ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπέρ μεν,
καὶ ταῦτ' ἅμαρ ἐπ' ἅμαρ ὀρωσά με λεπτόν ἐόντα.

- 70 Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τῶς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κῆγὼν ἀνιώμαι.

ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
αἶ κ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκεις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρονεσσι φέροις, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.

- 75 Τὰν παρφοῖσαν ἄμελεγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὐρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον ἄλλαν.

Πολλαὶ συμπαῖσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.

Δῆλον δὲ ἐν τῇ γᾶ κῆγὼν τις φαίνομαι εἶναι.

- 80 Οὕτω τοι Πολύφωμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ὄζον δὲ διαγ' ἢ εἰ χουσὸν ἔδωκεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

Συρακόσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσαι.

ΓΟΡΓΩ

Ἔνδοι Πραξινοά ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω ! Ἔνδοι.
 Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ,
 Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζεν.

ΓΟΡΓΩ

ὦ τὰς ἀλεμάτω ψυχᾶς ; μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
 5 Πραξινοά, πολλῶ μὲν ὄγλω πολλῶν δὲ τεθρίππων.
 Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 αἱ δ' ὁδὸς ἄτροτος' τὺ δ' ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος' ἐπ' ἔσχατα γὰς ἔλαβ' ἐνθῶν
 εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
 10 ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
 τῷ μικρῷ παρεόντος ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
 Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος' οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότινιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀφρῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 15 Ἐφρῦς μὲν τῆνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
πάντα—νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπηχς.

ΓΟΡΓΩ

- Χώμὸς ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας,
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῖν ἀποτίλματα πηρᾶν,
20 πέντε πόκωσ ἔλ' ἀβ' ἐχθές, ἅπαν ὄυπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
Ἄλλ' ἴθι τῶμπέχονον καὶ τὴν περονατρίγα λάξεν.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὸν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

- 25 Ὦν ἴδες, ὧν εἴπαισ κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἔορτά.

- Εὐνόα, αἶρε τὸ νίμμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρῦπτε.
θές πάλιν· αἶ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δὴ. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ. Ὑδατος πρότερον δεῖ.
30 Ἄ δὲ σμᾶμα φέρει. Δὸς ὅμωσ. Μὴ πλεῖτον, ἄπληστε,
ἔγχει ὕδωρ. Δύστανε, τί μεν τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦε. Ὅποια θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαί.
Ἄ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πᾶ λάρνακος; ὦδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπερόναμα

- 35 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσιῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἦ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κεν εἶπαις.

- Τῶμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
40 ἀμφίθεσ. Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. Μορωῶ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυ' ὅσσ' ἐθέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.—
Ἦ θεοί, ὅσσοι ὄχλοι! Ἢὼς καὶ ποκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται κατὰ ἔργα,
ἔξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἔξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἔρινοί.
Ἄδιστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοῖ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. Ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
Ἦ ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. Κυνοθαροσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 Ἦνάτην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινοά· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χῶραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἦ ἴπυ καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
Ἦ ἐκ παιδός.— Σπεύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἦ ἐδ' αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, ὦ τέχνα.

ΓΟΡΓΩ

60

εὐμαρές ;

Παρενθεῖν

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
κάλισται παίδων· πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμός ἅ προσβῦτις ἀπόχετο θεοπέλασσα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην.

ΓΟΡΓΩ

65 Θᾶσαι, Πραξινοά, περὶ τὰς θύρας ὄσσοσ ὄμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος.—Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τύ,
 Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μή τι πλαναθῆς.
 Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπριξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν.
 Οὔμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θεορίστριον ἦδη
 70 ἔσχισται, Γοργοῖ. Ποτὶ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
 εὐδαίμων, ὦνθρωπε φυλάσσεο τὼμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἔμιν μὲν, ὄμως δὲ φυλαξεῖμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄοχος ἄθροως,

Ἄθεῦνθ' ὥσπερο ὕες

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 75 Κλείς ὄρας κήπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴησ
 ἄμμε περιστέλλων Χρησιτῷ κῶκτίρομος ἀνδρός.
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμιν' ἄγ', ὃ δειλὰ τύ, βιάζευ.
 Κάλλιστ'· «ἔνδοι πᾶσαι» ὃ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινοά πόταγ ὄδε. Τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον·
 λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα. Θεῶν τεχνάσματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότινι' Ἀθαναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζωγράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν.
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τοι χρῆμ' ὄνθρωπος
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὃ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὃ δύστανοι, ἀνάνυτα κοτίλλοισαι,
 τρυγόνες. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ

- Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δέ τίν, εἰ κοτίλαι εἰμές;
 90 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπίτασσεις;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο Κορίνθιαί εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὃ Βελλεροφῶν· Πελοποννασισὶ λαλεῦμες
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἄμῶν καρτερός εἴη,
 95 πλὰν ἐνόσ. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ

Σιγᾶ, Πραξινοά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
 ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολύιδρις ἀοιδός,

ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ Ἀοιδός.

- 100 Δέσποιν', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινόν τ' Ἔρουκα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὄραι
Βάρδισται μακάρων Ὄραι φίλοι ἀλλὰ ποθεῖναι
- 105 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἔς στήθος ἀποσιτάξασα γυναικός
τὴν δὲ χαρίζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
- 110 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκνύα
Ἄρσινóa πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν
Πὰρ μὲν ὀπώρα κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πὰρ δ' ἀπολοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει ἀλάβαστρα.
- 115 Εἶδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
ἄνθεα μίσοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῶ πετεηνά καὶ ἔρπετὰ τεῖδε πάρεσι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῶ βρίθοντες ἀνήθῳ
- 120 δέδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ἔβενος, ὃ χρυσός, ὃ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
- 125 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ἕπνω·
ἃ Μίλατος ἔρει χῶ τὰν Σαμίαν κάτα βόσκων·
«Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ κυλῶ ἅμα».
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἑννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
- 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλα πυρρά.
Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα,
Ἄωθεν δ' ἅμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθροαὶ ἔξω

- οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πύοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
- 135** στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.
 «Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἄγερνonta
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος Οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωας,
 οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἵκατι παίδων,
- 140** οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας πάλιν ἔλθῶν.,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες
 οἱ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγῶ.
 ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐξ νέωτ' εὐθυμήσαις.
 Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὄκκ' ἀφίκη φίλος ἤξεις».

ΓΟΡΓΩ

- 145** Πραξινοῖα, τί χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια ;
 Ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 Ὄρα ὅμως κεῖς οἶκον. Ἀνάριστος Διοκλείδας·
 χώνηρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπητέ· καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

α) Βουκολική ποίησης.

Ἡ βουκολική ποίησης εἶναι μίμησις τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἤτοι τοῦ βίου τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν, τῶν ἀλιέων καὶ ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων τῶν κατωτέρων λαϊκῶν τάξεων. Κυρίως ὅμως ἡ βουκολική ποίησης εἶναι ποιμενική ποίησης, ἐκλήθη δὲ βουκολική ἀπὸ τῶν βουκόλων, οἵτινες εἶναι τὸ ἐπικρατέστερον εἶδος τῶν ποιμένων.

Ἡ βουκολική ποίησης δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς οὐδὲν τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἀλλ' ἀποτελεῖ σύμμεκτόν τι εἶδος. Μετέχει δράματος, διότι τὰ ποιήματα αὐτῆς ἔχουσι διαλογικὴν μορφήν, ὡς τὸ δράμα· ἔπους, διότι περιλαμβάνουσι ἐπικάς διηγήσεις καὶ διότι ἐπαναλαμβάνεται ἐν αὐτοῖς ὁ δακτυλικὸς ἑξάμετρος στίχος, ὡς ἐν τῷ ἔπει· λυρικῆς ποιήσεως, διότι περιέχουσιν ᾄσματα καὶ διότι οἱ στίχοι ἐν αὐτοῖς ἐνοῦνται διὰ τοῦ ἐπωδοῦ ἢ διὰ τῆς ἐννοίας εἰς μείζονα συστήματα ἢ στροφάς, ὡς ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει. Διὸ ἐκλήθη εἰδύλλιον, δηλ. μικρὸν εἶδος ποιήσεως εἰς οὐδὲν ὀρισμένον εἶδος (ἔπος κλπ.) ἀνήκον, τὰ δὲ προϋόντα αὐτῆς εἰδύλλια.

Ἡ βουκολική ποίησης προῆλθεν ἐκ τῶν λεγομένων βουκολικῶν ᾄσμάτων. Ταῦτα ἦσαν δημώδη ᾄσματα ἀδόμενα ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις Δωρικαῖς χώραις ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀγρῶν Ἀρτέμιδος. Ἰδίᾳ τὸ βουκολικὸν ᾄσμα ἐκαλλιεργεῖτο ἐν Σικελίᾳ, ἣδετο δὲ ἀμοιβαίως ὑπὸ δύο ἀοιδῶν, οἵτινες ὄφειλον νὰ ἀπαντῶσι πρὸς ἀλλήλους διὰ συμμετρικῶν στροφῶν ἐκ τοῦ προχείρου συντιθεμένων, ἕως ὅτου ὁ ἕτερος αὐτῶν ἠττηθῆ. Οἱ διαγωνισμοὶ οὗτοι ἐκαλοῦντο βουκολιασμοὶ (*). Ἐν Σικελίᾳ λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ᾄσμάτων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ βουκολικῆς ποίησης, ἀνεπτύχθη ὅμως καὶ

(*) Παρόμοιοι διαγωνισμοὶ γίνονται σήμερον ἐν Κρήτῃ καὶ λέγονται μαντινάδες.

ἤκμασεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἐπιτηδευμένος καὶ ἀβρὸς βίος τῶν κατοίκων τῆς πλουσίας ἐκείνης μεγαλοπόλεως ἐξήγειρεν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν φυσικὸν βίον τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἔδωκεν ὄθησιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, ἣτις εἶνε τὸ μόνον πρωτότυπον δημιουργημα τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως σπουδαίως ἐπέδρασε καὶ ἕτερον εἶδος κωμικῆς ποιήσεως ἀναπτυχθείσης ἐν Σικελίᾳ καὶ τελειοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Σώφρονος τοῦ Συρακουσίου (480 π. Χ.), οἱ λεγόμενοι μῦμοι. Ἦσαν δὲ οὗτοι περὶ δραμάτια παριστῶντα σκηνὰς εἰλημμένας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Εὐρετῆς τῆς βουκολικῆς ποιήσεως θεωρεῖται ὑπὸ τινων Σησίχορος ὁ Ἰμεραῖος (600 π. Χ.) ἢ βουκόλος τις Σικελιώτης καλούμενος Δίομος. Ὁ προαγῶν ὅμως τὴν βουκολικὴν ποιήσιν εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῆς τελειότητα καὶ διὰ τοῦτο δικαίως θεωρούμενος ὡς ὁ κυριώτατος αὐτῆς ἀντιπρόσωπος εἶναι ὁ Θεόκριτος.

β) Βίος καὶ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Θεοκρίτου ὀλίγα τινὰ γνωρίζομεν. Ἐγεννήθη πιθανῶς ἐν Συρακούσαις κατὰ τὸ ἔτος 316 π. Χ. καὶ πατέρα μὲν εἶχε τὸν Πραξαγόραν, μητέρα δὲ τὴν Φιλίννην. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει λέγονται ὁ ἐλεγειακὸς Φιλητᾶς καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Ἀσκληπιάδης, φίλοι δὲ αὐτοῦ στενώτατοι ὑπῆρξαν ὁ ἰατρὸς καὶ ποιητὴς Νικίας ὁ Μιλήσιος καὶ ὁ ποιητὴς Ἄρατος ὁ Σολεύς. Διέτριβεν ὅτε μὲν ἐν Συρακούσαις, ὅτε δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τιμώμενος πολὺ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν τούτων Ἰέρωνος τοῦ Β' καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶνε ἄγνωστον.

Ὁ Θεόκριτος ἔγραψε ποικίλα ποιήματα, ἀλλὰ τὴν δόξαν του ὀφείλει εἰς τὰ εἰδύλλια αὐτοῦ, ὧν σώζονται περὶ τὰ 30. Ἐκ τούτων μόνον 10 περίπου ἔχουσι βουκολικὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι δραματικὰ σκηναῖ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου (μῦμοι), ἐρωτικὰ ἄσματα, ἐπικά διηγήματα καὶ ἐγκώμια ἢ ὕμνοι. Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου εἶναι μικρὰι χαριέσταται εἰκόνες ἀντιγεγραμμένα ἐκ τῆς φύσεως. Τὰ πράγματα ἐν αὐτοῖς ἐκτίθενται μὲ τόσην

ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν, ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀληθινὰ καὶ οὐχὶ μίμησις, τὰ δὲ πρόσωπα, ἅτινα εἶναι ποιμένες, γεωργοὶ καὶ ἐν γένει ἄνθρωποι τῆς κατωτάτης τάξεως, διαγράφονται τόσον πιστῶς καὶ ἀκριβῶς, ὥστε φαίνονται ὡς ζῶντα. Ἡ γλῶσσα, οἱ τρόποι, αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῶν εἶναι τόσον φυσικά, ὥστε φαίνονται ὡς πραγματικοὶ ποιμένες ἢ ἀγρόται καὶ οὐχὶ ὡς μετημαφισμένοι ἄστοι ὡς παρὰ Βιογλίω. Τὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου πλὴν τῆς φυσικῆς ἀληθείας χαρακτηρίζει εὐθυμος εὐτραπέλια καὶ χάρις.

Ὁ Θεόκριτος ἔσχε πολλοὺς μιμητὰς. Ἐκ τούτων σπουδαιότεροι εἶνε Βίων ὁ ἐκ Σμύρνης (πιθανῶς σύγχρονος τοῦ Θεοκρίτου) καὶ Μόσχος ὁ Συρακόσιος (150 π. Χ.), ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων ὁ Βιογίλιος.

Μέτρον αὐτοῦ εἶναι τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον, τομῇ δὲ προσφιλεῖς ἢ γινομένη μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ποδὸς καὶ καλουμένη βουκολικὴ τομῇ ἢ διαίρεσις. Ἡ τοιαύτη τομῇ ἐν μὲν τῇ ἐπικῇ ποιήσει θεωρεῖται ὡς δευτερεύουσα, ἐν δὲ τῇ βουκολικῇ χρησιμεύει ὡς κυρία τομῇ συνεξευγμένη πάντοτε μετὰ τινος τῶν τοῦ τρίτου ποδὸς τομῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς κατὰ τρίτον τροχαῖον.

Γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου εἶναι ἡ Δωρική διάλεκτος, ἣν ἔχει πλουτίση διὰ τύπων ἐκ τῶν ἄλλων διαλέκτων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς Αἰολικῆς, εἷς τινὰ ὅμως ποιήματα μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν (XII) καὶ τὴν Αἰολικὴν (XXVIII κλ.) διάλεκτον, ἀλλὰ τούτων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

γ') Γλωσσικοί ιδιωτισμοὶ τοῦ Θεοκρίτου.

§ 1. Φωνήεντα.

α ἀντὶ η : ἄδῦ (=ἡδύ), νᾶσος (=νῆσος), μᾶλον (=μῆλον), σκανᾶ (=σκηνή), ᾶ (=ἦ), σκιρτασεῖτε (=σκιρτήσετε), νικασεῖν (=νικήσειν).

α ἀντὶ ε : ἔγωγα (=ἔγωγε), αἶκα (=αἶκε = εἶαν), ὄκα (= ὄτε).

§ 2. Δίφθογγοι.

- ω ἀντί ου : κῶρος (=κοῦρος), ὄρεσι (= οὔρεσι = ὄρεσι). Μῶσα (=Μοῦσα), (τῶ=τοῦ), ὄχλω (=ὄχλου), τῶς (= τούς), Γολγῶς (= Γολγοῦς), λύκως (=λύκους).
- ο ἀντί ου : παρθένος (= παρθένους), ἀμπέλος (=ἀμπέλους).
- οι ἀντί ου : Μοῖσα (=Μοῦσα), κεύθοισα (=κεύθουσα), γελάοισα (=γελάουσα), ἔχοισα (=ἔχουσα).

§ 3. Σύμφωνα.

- τ ἀντί σ : φατί (=φησί), τίθητι (=τίθησι), τὺ (=σύ).
- φ ἀντί θ : φλίβεται (=θλίβεται).
- ν ἀντί λ : ἦνθε (=ἦλθε), ἔνθ' (=ἔλθέ), βέντισθ' (=βέλτιστα).
- κ ἀντί τ : ὄκα (=ὄτε). ποκά (=ποτέ), ὄκο (=δέ).
- σδ ἀντί ζ : ἀγοράσδων (=ἀγοράζων), μελίσδετα (=μελίζεται), ἔσδώμεθα (=ἔζώμεθα).

§ 4. Συναίσεις.

- α ἔκ τοῦ αω, αο, αου : μνᾶν (=μνῶν), ὠρᾶν (=ὠρῶν), πεινᾶντι (=πεινῶντι), βᾶμες (=βῶμες), γελᾶσα (=γελάουσα).
- η ἔκ τοῦ αε : ὄρη (ὄρα), ὄρητε.
- η ἔκ τοῦ αει ἢ αη : φοιτῆ (=φοιτᾶ), ὄρης (=ὄρᾶς).
- ευ ἔκ τοῦ εο ἢ εου : φέρευ (=φέρου), βομβεῦσα, ζαιεῦσα, ἐλέγευ, ἐνδινεῦντι (=ἐνδινουσί), ὠθεῦνται, χεῖλευς, ἀληθεῦς.
- α ἔκ τοῦ εα : θᾶμα (=θέαμα), θᾶσαι (=θέασαι).
- ω ἔκ τοῦ οο : νῶν (=νόον).
- α ἔκ τοῦ αο : πρᾶτος (=πρῶτος).

§ 5. Κράσεις.

χῶκ=καὶ ὁ ἔκ—ὄλαφος =ὁ ἔλαφος.—κῆγῶν=καὶ ἐγώ.—κῆν=καὶ ἐν.—ὄπόλος=ὁ αἰπόλος.—ὄνθρωπος=ὁ ἄνθρωπος. κῆφα=καὶ ἔφη.

§ 6. Ἀποκοπή.

ἀμπλέξας=ἀναμπλέξας— ἄνστα, ἄνσταθι=ἀνάστηθι—καπυρίσσα
=καταπυρίσσα.—πὰρ δὲ=παρὰ δέ.

§ 7. Κλίσις ῥημάτων.

ες ἀντὶ εἰς : συρίσδες (=συρίζεις).

μες ἀντὶ μεν : δεδοίκαμες, λέγομες.

ντι ἀντὶ σι : μοχθίζοντι (=μοχθίζουσι, βόσκοντι, ᾠδήκαντι
(=ᾠδήκασι), ἐστάκαντι, γεῖαντι (=γεῖῶσι), ἐκνα-
σεῦντι (=ἐκκνασοῦσι).

εν ἀντὶ εἰν : δωρίσδεν (=δωρίζειν), ἔχεν (=ἔχειν).

σω, σεῦμαι ἀντὶ σω, σομαι ἐν τῷ μέλλοντι : δωσῶ, ποιησεῖς, δια-
ξεῖς, κεισεῦμαι, λαψῆ (=λήψη), πεισεῖσθε.

ω, εις, εἰ ἀντὶ α α, ας, ε ἐν τῷ παρακειμένῳ : δεδοίκω, πεπόνθεις,
πεφύκει (=πέφυκε).

ξω, ξα ἀντὶ σω, σα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ τῶν εἰς ζω ρημά-
των : καθίξῃ, θεσπίξασα, ἀπόκλαξον, λυγίξειν.

τινὰ εἰς ἄω ἔχουσι τύπους κατὰ τὸ εἰς ἔω : ὀρέοντι, ὀρεῦντι
(=ὀρῶντι), ἀνηρώτευν. Καὶ τἀνάπαλιν : φωνᾶσαι, φι-
λάσαι.

τινὰ εἰς ω ἔχουσι τύπους εἰς μι : πυθόρημι (=προσορῶ), νίκημι.

§ 8. Εἰμί, οἶδα.

εἰμὲς=ἔσμέν—ἐντὶ=εἰσί. ἡμες=ἡμεν—εἶμεν, ἡμεν, ἔμεν=εἶναι—
ἔσοῦ=ἔση.—ἔσσειται=ἔσται.

ἴσατι=οἶδε.—ἴσαντι=ἴσασι.

§ 9. Ἄρθρον.

τοί, ταί=οί, αἱ.

§ 10. Ἄντωνυμῖαι.

ἐγὼν=ἐγώ. ἐμῖν=ἐμοί. — ἄμμες = ἡμεῖς. — ἀμέων, ἀμῶν=
ἡμῶν.—ἀμῖν, ἄμιν, ἄμι = ἡμῖν — ἀμέ, ἄμε=ἡμᾶς. τὺ = σὺ
ἢ σέ. — ἀμὸς=ἡμέτερος.—τεδὸς=σός.

τῆνος, τήνα, τῆνο=ἐκεῖνος

§ 11. Ἐπιρρήματα.

αὐτεῖ=αὐτοῦ. — τεῖδε=τῆδε. — τηνεῖ=ἐκεῖ. — τηνω̄ = ἐκεῖθεν. —
 ῶ̄=ὄθεν. — προ̄ν=πρώην (πρώαν προάν, προ̄ν). — ἀμ̄ᾱ=ἄμα. — οὐ-
 τῶς=οὕτως — παντ̄ᾱ=παντῶ=πάντη.

§ 12. Προθέσεις.

ποτι (πὸτι) ἀντὶ πρὸς: ποτιδέσεται, ποταμέλεται, ποτόσδον, πό-
 ταγε (=πρόσαγε). — ποτι τῶν Νυμφῶν (=πρὸς τῶν
 Νυμφῶν), πὸτ τὸν ἔρωτα (=πρὸς τὸν ἔρωτα).

§ 13. Σύνδεσμοι.

κα, κε=ἄν. — αἰ=εἰ. — αἶκα=ἔάν. — ὄκκα=ὅταν. — ἄς=ἕως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ παρίστανται διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους ὁ Θύρσις, ποιμὴν ἐκ Αἴτνης καὶ αἰπόλος ἀγνώστου ὀνόματος. Μετ' ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις περὶ τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἑκατέρου ὁ αἰπόλος παρακαλεῖ τὸν Θύρσιν νὰ ᾄσῃ τὸ λαμπρὸν ᾠσμα τὸ περιγράφον τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, ὑπισχνεῖται δὲ νὰ δώσῃ αὐτῷ ὡς ἀμοιβὴν αἶγα πολυγάλακτον, ἵνα ἀμέλξῃ αὐτὴν τρεῖς, καὶ κίσσινον ποτήριον καλλιτεχνικώτατα ἐξεργασμένον. Ὁ Θύρσις ἐκτελεῖ τὴν παράκλησιν τοῦ αἰπόλου καὶ ᾄδει τὸ ποθητὸν ᾠσμα, ὅπερ εἶναι ἐν τῶν ἐξοχωτάτων ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, ὁ δὲ αἰπόλος εὐχαριστήσας καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν δίδει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ὁ διάλογος γίνεται ἐν τερπνῷ ἄλσει τῆς Σικελίας παρὰ πηγὴν, ἧς τὸ ὕδωρ κρημιζόμενον ἀπὸ βράχου διαρκῶς κελαρῦζει. Τὴν θέσιν κοσμοῦσιν ἀγάλματα θεῶν, ἦτοι ἀγαλμα τοῦ Πριάπου καὶ σύμπλεγμα τῶν Κρηναίων Νυμφῶν.

Ὀνομάζεται τὸ εἰδυλλίον Θύρσις μὲν ἐκ τοῦ κυριωτέρου τῶν διαλεγομένων προσώπων, ὧδὴ δὲ ἐκ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ᾠδῆς τοῦ Δάφνιδος (*).

Τὸ εἰδυλλίον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

(*) Ὁ Δάφνις, περίφημος μεταξὺ τῶν Σικελῶν ποιμένων βουκόλος καὶ κτηνοτρόφος, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἐρμού καὶ Νύμφης τινὸς Σικελικῆς. Ἡ μήτηρ του ἄμα γεννηθέντα ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς δαφνώνα, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲν τὴν ποίησιν, ὑπὸ δὲ τοῦ Πανὸς τὴν χρῆσιν τῆς σύριγγος. Εἶναι ὁ εὐρετῆς τῶν βουκολικῶν ᾠσμάτων καὶ ἦρωσ τῶν βουκόλων. Περὶ τοῦτου ποικίλοι μῦθοι ὑπάρχουσι. Κατὰ τὸν Θεοκρίτον ὁ Δάφνις ἐκ νεανικῆς ἐπάρσεως ἐκαυρήθη ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε θά ὑποκίψῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς κόρην, ἧτις ἐμμανῶς καὶ αὐτὴ ἔρωσα τρέχει πανταχοῦ ἀναζητοῦσα αὐτόν. Ὁ Δάφνις πιστὸς εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀποφεύγει τὴν κόρην, ἀλλ' ἐν ᾧ παλαίει πρὸς τὴν κατακαίουσαν αὐτὸν φλόγα, τήκεται διαρκῶς καὶ ἐξαντληθεὶσάν τῶν δυνάμεων του ἀποθνήσκει ἐν μέσῳ τῶν συμπαθειῶν τῶν προσδραμόντων πρὸς παρηγορίαν του ποιμένων καὶ ἀγροτικῶν θεῶν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Αἰπόλος τὴν φρονίδα τοῦ ποιμνίου του εἰς τὸν φίλον του Τίτυρον ἐμπιστευθεὶς πηγαίνει νὰ κάμη κῶμον (πατινάδα) πρὸς τὴν ἀπιστον ἐρωμένην του Ἀμαρυλλίδα. Φθάσας ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατόκει, παραπονεῖται διὰ τῶν ἁσμάτων του διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης καὶ διὰ διαφόρων μέσων (δῶρων, παρακλήσεων, ἀπειλῶν, προβολῆς παραδειγμάτων) τὴν γνώμην αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ μετατρέψῃ. Οὐδὲν ὅμως κατορθοῖ καὶ περιπίπτει εἰς ἀλελπισίαν.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἀπὸ τοῦ στίχου 1 — 5 παρὰ τὸ ποίμνιον τοῦ Αἰπόλου, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχου 6 — 55 παρὰ τὸ σπήλαιον τῆς Ἀμαρυλλίδος.

Ἐπιγράφεται τὸ εἰδύλλιον Αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρωῶντος, Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς ἐρωμένης, Κωμαστὴς ἀπὸ τοῦ πράγματος.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο, ἐν ᾧ περιέχεται τόση ποικιλία αἰσθημάτων καὶ τόση ἔντασις συγκινήσεων, ἀποτελεῖ μικρὸν δραμάτιον δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς ἕξ μέρη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ὁ Θεόκριτος ἀπευθύνει πρὸς τὸν φίλον του Νικίαν ἱατρὸν καὶ ποιητὴν ἐκ Μιλήτου βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι κατὰ τοῦ ἐρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον ὑπάρχει ἢ ἡ ᾧδὴ καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του φέρει ὡς παράδειγμα τὸν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ὅστις ἐρῶν ἔμμανῶς τῆς περιφρονούσης αὐτὸν θαλασσίας Νύμφης Γαλατείας διεσκέδαζε τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ἄδων. Ὁ κωμικὸς ἔρωσ τοῦ Κύκλωπος

πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἐχρησίμευσεν ὡς εὐθυμος ὑπόθεσις εἰς πολλοὺς ποιητάς. Ὁ Θεόκριτος ἀναπτύσσει τὸ θέμα τοῦτο μετὰ πολλῆς ἀστειότητος καὶ χάριτος. Παριστᾷ τὸν Κύκλωπα καθήμενον ἐπὶ βράχου βλέποντος πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν κατοικίαν τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἄδοντα περιπαθῆς ἄσμα, ἐν ᾧ ἐκφράζει τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα μετὰ τρυφερότητος ἀναρμόστου εἰς τὰ ἀγροικα ἦθη του καὶ τὴν ἀγρίαν κατασκευὴν του καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσης τὸν γέλωτα. Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο διὰ τὴν πολλὴν του χάριν πολλοὶ ποιηταὶ ἐμιμήθησαν.

Σκοπὸς τοῦ εἰδυλλίου εἶναι νὰ συμβουλευσῇ τὸν ἐρωτόβλητον φίλον του Νικίαν νὰ ζητήσῃ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἐρωτός του ἐν τῇ θερατείᾳ τῶν Μουσῶν, ὑπ' ὧν τοσοῦτον ἠῆνοήθη ὡς ποιητής.

Διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ Ἀδώνιδος καὶ Ἀδωνίων.

Ὁ Ἀδωνις υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος βασιλέως τῆς Κύπρου, ἦτο μυθολογικὸς νεανίας ἐξόχου ὠραιότητος ἀσχολούμενος εἰς τὴν νομὴν ποιμνίων καὶ εἰς τὸ κυνήγιον (εἰδύλλ. 1,199). Ἔνεκα τοῦ κάλλους του ἡ Ἀφροδίτη ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον ἐμμανῶς, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς του. Ὁ Ἄρης ζηλοτυπίας ἤγειρεν ἐπ' αὐτὸν συνεργείᾳ τῆς Ἀρτέμιδος κάρπον, ὅστις κατεσπάραξεν αὐτόν, ἐκ δὲ τοῦ αἵματός του ἐβλάστησε τὸ ἄνθος ἀνεμώνη. Ἡ Ἀφροδίτη κατελυπήθη διὰ τὸν θάνατόν του, ὁ δὲ Ζεὺς οἰκτίρας αὐτὴν ἐπέτρεψεν ἵνα ὁ Ἀδωνις ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν ζωὴν (εἰδ. 15,103).

Ἐκ τούτου προήλθον οἱ ἔορτα τοῦ Ἀδώνιδος, αἵτινες ἔκατ

λοῦντο Ἀδώνια. Αἱ ἑορταὶ αὐταὶ ἐτελοῦντο κατ' ἔτος μεγαλοπρεπῶς ἐν πολλαῖς χώραις καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, διήρουν δὲ δύο ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐώρταζον ἐν χαρᾷ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀδώνιδος, ἐκαλεῖτο εὖρεσις, ἡ δὲ δευτέρα, καθ' ἣν ἐθρῆνον τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκαλεῖτο ἀφανισμός. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστόλιζον τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδώνιδος μεγαλοπρεπῶς καὶ παρέθετον αὐτῷ ὀπώρας καὶ γλυκύσματα παντὸς εἴδους (στίχ. 111), κατὰ τὴν δευτέραν (στίχ. 132) αἱ γυναῖκες ἐν πομπῇ μετέφερον τὸ εἶδωλον εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔριπτον εἰς τὴν θάλασσαν θρηνοῦσαι γοερῶς. Ἐν τῷ XV εἰδυλίῳ περιγράφονται τὰ γεγονότα τῆς πρώτης ἡμέρας. Ὁ μῦθος τοῦ Ἀδώνιδος προῆλθεν ἐκ Συρίας. Ὁ Ἀδωνις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς, ἥτοι τῆς φύσεως τῆς γεννωμένης τὸ ἔωρ καὶ ἀποθανούσης τὸ φθινόπωρον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἡρωίδες τοῦ εἰδυλλίου τούτου εἶναι δύο γυναῖκες Συρακόσiai τῆς μικρᾶς ἀστικῆς τάξεως, ἡ Γοργῶ καὶ ἡ Πραξινοῆ, παρεπιδημοῦσαι μετὰ τῶν συζύγων τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατοικοῦσι πολὺ μακρὰν ἀλλήλων καὶ ἔνεκα τούτου δὲν βλέπονται συχνά. Τέλος μετὰ παρέλευσιν χρόνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων ἡ Γοργῶ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινοῆς, ἀμφοτέραι δὲ ἀποφασίζουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἵνα ἴδωσι τὴν ἑορτήν, ἣτις κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε προσλάβῃ ἕκτακτον μεγαλοπρέπειαν, διότι τὴν διακόσμησιν τοῦ εἰδωλοῦ τοῦ Ἀδώνιδος εἶχεν ἀναλάβῃ αὐτὴ ἡ βασίλισσα Ἀρσινόη, ἡ σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου. Ἐξελθοῦσαι φθάνουσι μετὰ πολλοῦ κόπου ἕκκα τοῦ πυκνοῦ συνωστισμοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου βλέπουσι τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδώνιδος καὶ ἀκούουσι τὴν εἰς αὐτὸν ὄραϊαν ᾠδὴν, ἐκφράζουσαι πανταχοῦ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὰς συμβαινόντων ἐν φλυαρίᾳ ὀκληρᾷ μὲν μέχρι τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐν στίχ. 87 δυσάρεστον ἐπεισόδιον, ἀλλὰ λίαν παραστατικῇ τῶν πραγμάτων.

Τὸ εἰδυλλιον τοῦτο, ὅπερ ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰσθμιαζουσῶν, μίμου τοῦ Σώφρονος, διακρίνεται ἅμα μὲν διὰ τὴν ποι-

κίλιαν καὶ τὴν τεχνικὴν διεξαγωγὴν τῶν πραγμάτων, ἅμα δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ διαγραφὴν τῶν προσώπων. Ἡ παράστασις ἐν αὐτῷ εἶνε τόσον ζωηρὰ καὶ φυσικὴ, ὥστε νομίζει τις ὅτι παρίσταται πρὸ πραγματικῶν γεγονότων, ἢ δὲ διαγραφὴ τοῦ ἤθους τῶν δύο γυναικῶν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει σημερινὰς γυναῖκας.

Ἐπιγράφεται Συρακόσiai μὲν ἐκ τῆς πατρίδος τῶν γυναικῶν, Ἀδωνιάζουσαι δὲ ἐκ τοῦ πράγματος, ἦτοι αἱ θεώμεναι τὰ Ἀδώνια.

Σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ εἶνε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Ἀρσινόην. Τοῦτο δὲ κατορθοῖ οὐχὶ ἐπιζητῶν αὐτὸς ἐπαίνους, ἀλλ' ἀφίνων τὰς γυναῖκας καὶ τὴν αἰοιδὸν νὰ ἐκφράσωσι τὰς ἐντυπώσεις των ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

Τὰ πρόσωπα εἶνε Γοργώ, Πραξινοῦ καὶ θεραπαινίδες αὐτῶν. Παρεισάγονται δὲ γραῦς τις, ἀνὴρ ξένος καὶ γυνὴ αἰοιδός.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῦς, ἔπειτα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ τελευταῖον ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ὅθεν τὸ εἰδύλλιον δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

ά=ή.—ά μὲν—ά δέ=ή μὲν—ή δέ=ή μία μὲν—ή ἄλλη δέ.

ἄ—ἦ=βεβαίως.

ἄγειτο=ἤγειτο.

ἄγητόν=θαυμαστόν.

ἄγκοίνη=ἄγκάλῃ.

ἄγρα=κυνήγιον.

ἄδαμάντινος=ἔξ ἀδάμαντος, σκληρότατος.

ἄδύς=ἤδύς, ἀδύ τι=γλυκὺ κάπως, ἀδύς κηρός=εὐώδης.

ἄδέα (ἐνεργητ.) φωνή=γλυκεῖα φωνή.—ἄδεῖα (παθητ.) καὶ γελῶσαι=χαρούμενη καὶ γελῶσα.

Ἄδωνις=ὠραιότατος νεανίας ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ὄρα εἰδύλ. 15 εἰσαγωγή.

ἄεισις=ἄσις, ἀεῖδω=ἄδω.

Ἄεργός=Ἄργός. Ἄεργοῖς αἰὲν ἑορτά, παροιμία «οἱ ἄργοι ἔχουσι πάντοτε ἑορτήν, εἶνε πάντοτε στολισμένοι καὶ ἕτοιμοι πρὸς ἕξοδον». Διὰ τούτων παρακαλεῖ τὴν φίλην τῆς νᾶ τὴν περιμένη νᾶ ἕτοιμασθῆναι.

Ἄηδονιδεύς=τὸ μικρὸν τῆς ἀηδόνας, ἀηδονάκι.

ἄθρέω-ῶ=βλέπω.

Ἄθρως=ἄθρους=ἄθρός=πυκνός.

Αἰ=εἰ.

Αἶγλος ἦρος, ἔξ οὗ ἐπωνομάσθη ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Αἰγιλιά οὗ αἰ ἰσχίδες (Αἰγιαλίδες ἰσχίδες) ἦσαν περίφημοι (προβλ. σήμερον τὰ Κουμιώτικα σῦκα). Ἄπ' Αἰγίλου=ἀπὸ τῆς Αἰγιλίας.

Αἰγυπτισιῖ=κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, οἵτινες ἦσαν ὀνομαστοὶ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ τὴν πανουργίαν των καὶ διὰ τὴν περὶ τὸ κλέπτειν ἐπιτηδειότητά των.

Ἄιδαν=Ἄιδην=Ἄδην.—Ἄίδα=Ἄδου.

Αἰετοὶ=ἄετοί. Οἱ ἄετοὶ οἱ φέροντες τὸν Γανυμήδην ἐχρησίμευον ὡς ὑποστηρίγματα τῆς κλίνης τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδωνίδος. Τοῦτο δηλοῖ τὸ κατωτέρω: τάπητες ἄνω.

Αἶκα=αἶκην=ἔάν.

αἰμιαῖα=φράκτης (ἀπὸ ἀγκάθια ἢ ἀπὸ λίθους), μάνδρα.

αινόθρυπτος=δκνηρός, κυρίως λίαν τρυφηλός.

αϊολίχον=ποικίλον, ἐκ τοῦ αἰόλος=λάμπων, ποικίλος.

αἰπόλος=βοσκὸς αἰγῶν.

αἰπύς, αἰπεινός=ὕψηλός.

Αἴτην=πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἴτην τὸ ὄρος.

αἰὼν=ἡἰὼν=ἀκτῆ.

ἄκανθος, φυτὸν ἄκανθῶδες, οὗ τὰ φύλλα ἐμιμήθησαν εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης (Κορινθιακὸν κιονόκρανον).

*Ακίς=ποταμὸς τῆς Σικελίας.

ἄκρος=χειμῶνος ἄκρω (=ἄκρου)=ὄτε ὁ χειμὼν εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄκρότατον αὐτοῦ σημεῖον, εἰς τὴν ἀκμὴν του, εἰς τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος.—ἄκρα (τὰ) Ἄργεος=αἱ κορυφαὶ τοῦ Πελασγικοῦ Ἄργους, οἱ ἐξοχώτατοι τῶν Ἄργείων.

ἀκράτιστον=ἀκράτισμα=πρόγευμα. Ὅρα καθίζω.

ἀκριδοθήρα=παγίς πρὸς ἄγρην ἀκρίδων.

ἀλάβαστρον=μικρὸν δοχεῖον ἐπίμηκες μὲ στενὸν λαιμόν, μυροδοχεῖον.

ἀλέγω=φροντίζω - οὐκ ἀλέγω=δὲν σὲ λογαριάζω.

ἀλέματος=ἠλέματος (ἠλεός, ἠλίθιος)=ἀνόητος.—ὦ τᾶς ἀλεμάτου ψυχᾶς=ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!

ἀλεῦμαι=ἀλοῦμαι (ἄλλομαι)=θὰ πηδήσω.—ἄλλεται ὀφθαλμὸς=πηδᾷ, λαγκεύει.

ἄλιος=ἥλιος. Ὅρα λέξιν.

ἄλιτροτος (ἄλις - τρώω)=θαλασσοδορμένος.

ἄλλοκα=ἄλλοτε.

ἄλωα=ἄμπελος.

ἄμα=ἡμετέρα. Ἡ κλίνη ἔστρωται ἄμα (κατηγορ.)=ἡ κλίνη, ἡ ἔστρωται, ἄμά ἐστι, δηλ. μὲ ἔρια τῆς Σάμου καὶ τέχνην τῆς Μιλήτου.

ἄμα=ἄμα=συγχρόνως, μαζί.

ἄμαρ=ἡμαρ=ἡμέρα.—ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ=ἡμέρα τῇ ἡμέρα, μὲ τὴν ἡμέραν.

*Αμαρυλλίς=ὄνομα ποιμενίδος ἐρωμένης τοῦ Αἰπόλου.

ἄμασας=ἄμήσας (ἄμάω-ῶ)=θερίσας, κόψας.

ἄμέ, ἄμμε=ἡμᾶς.

ἄμήχανος=ἀδέξιος.

ἄμῖν, ἄμμιν=ἡμῖν.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια—Ἐκδοσις Τετάρτη, 11/10/37.

ἀμοιβαδῖς = ἀμοιβαίως.

ἀμπέχονον (ἀμπέχωνον) = λεπτόν ἐπανωφόριον, εἶδος σαλιού ἢ μαντηλιού.

ἀμπλέξας = ἀναπλέξας = περιπλέξας, περικοσμήσας.

ἀμπυξ = ταινία πρὸς ἀνάδεσιν τῆς κόμης, διάδημα.

ἀμφιπολῶ = περιφέρομαι.

ἀμφώης ες (ἀμφί = οὔας, οὔς) = ἀμφωτον, ἔχων δύο ὄτα, λαβὰς (χερούλια).

ἀνάνυτα = ἀνήνυτα = ἀτελευτήτως.

ἄνάπω = ἄνάπου, ποταμοῦ τῆς Σικελίας.

ἀνάριστος = ἀπρογευμάτιστος.

ἀνεχοίμην κα = ἀνεχοίμην ἄν, ἐνν. καιόμενος. Ἡ ἔννοια ἄφ' οὗ καιόμαι κατὰ τὴν ψυχὴν (ἐκ τοῦ ἔρωτος) ἤθελον ἀνεχθῆναι καί ωμαι καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν ἀκόμη (ὄχι μόνον κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα).

ἀνηθον = τὸ γνωστὸν φυτόν.

ἀνηρώτευν = ἀνηρώτων.

ἀνθεα = χυμοὺς ἀνθέων.

ἀνθήρικος = καλάμη ἀσφοδέλου, σφεροδουκλιοῦ.

ἀνίημι = χαλαρώνω, ἀφίνω. — ἀνησεῖν = ἀνήσειν. — κόλπον ἀνεῖσαι = ἀφήσασαι (νὰ πέση).

ἄννε = ἦννε (ἀνύω) = διήννε, ἐξηκολούθει, ὑπέμενε.

ἄνωθεν = ἀνέκαθεν, ἐκ καταγωγῆς.

ἄξῃ, ἄξοῦμαι = ἄξομαι. — ἄγομαι = λαμβάνω.

ἄξῶ ἄξω — ἄγω.

ἄους = ἠοῦς = αὐγῆς. — ἄωθεν = ἠώθεν = ἀπὸ πρωίας, αὔριον.

ἄπαν ἐπιρ. = ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου. — ἄπος ἄπαν. — ὄξος ἄπαν.

ἀπενθεῖν = ἀπελθεῖν. — ὥσπερ ἐγὼ κλπ. — ὥσπερ ἐγὼ νῦν λανθάνομαι (= λησμονῶ) ἀπελθεῖν οἴκαδε καθήμενος ὧδε.

ἄπερ = ἦπερ = ὅπου.

ἀποισῆ, ἀποισοῦμαι = ἀποίσομαι. — ἀποφέρομαι = λαμβάνω ὀπίσω (ὡς ὀφειλόμενον), λαμβάνω δικαιοματικῶς.

ἀπόκλιξον = ἀπόκλεισον. — ἀποκλίξας = ἀποκλείσας.

ἀποκλίνομαι = στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ.

ἀπομάσσω = 1) σπογγίζω, 2) ἰσάζω μὲ τὸ ἀπόμακτρον (τὴν κόφτραν) τὸ μέτρον τῶν καρπῶν (σίτου κλπ.), πληρῶ ἀκριβῶς. — μή μοι κενεάν (χοίνικα) ἀπομάζης = μή μοῦ ἰσά-

σης μὲ τὴν κόφτραν, μὴ μοῦ γεμίσης ἀκριβῶς τὴν κενὴν χοίника, ἀφῆσέ τὴν κενήν. Παροιμία ἀπὸ τῆς διανομῆς τοῦ σίτου εἰς τοὺς δούλους ὑπὸ τῶν ἐπιστατῶν, οἵτινες δὲν ἐπλήρουν τὴν χοίника. Ἡ ἔννοια : δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκη, διότι δὲν εἶμαι δούλη σου. Μὴ μοῦ ἰσάσης τὴν χοίника. Ἐφῆσέ τὴν κενήν (προβλ. νὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ νὰ ξεραθοῦν τὰ πρᾶσα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχω).

ἄποτίματα=ἀπομαδήματα.

ἄπροξ=σφιγκτά.

ἄπῳς=μπαμπᾶς, τατᾶς. Παιδικὸν ὑποκοριστικόν.

ἄπῳθεν=μακράν.—τυτθὸν ὅσον ἄπῳθεν=τόσον μακρὰν ὅσον εἶνε ὀλίγον (τυτθόν), ὀλίγον μακράν.

ἄργαλέω=ἄργαλέου=δεινοῦ.

ἄρδω=βρέχω.

Ἄρῆθουσα=περίφημος πηγὴ τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακούσας πηγάζουσα κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἄλφειοῦ.

ἄρῆσκομαί τινά τινι = εὐχαριστῶ, ἱκανοποιῶ, φιλοδορῶ τινὰ μέ τι.

ἄρκευθος=κέρδος.

ἄρνα, ἐξ ὄνομαστ. ἄρην=1) ἄρσενικὸν πρόβατον, κριός, 2) ἄρνιον. Ὅρα σακίτας.

ἄσκητὸς=μετὰ τέχνης καμωμένος, ἐστολισμένος,

ἄσσον (ἄγχι)=πλησιέστερον.

ἄσῳ, ἄσεῦμαι=ἄσομαι (ἄδω)=θα τραγουδήσω.

Ἄταλάντη=παρθένος ὠραιότατη καὶ λίαν ταχύπους. Ἀποφεύγουσα διὰ χρησμὸν τὸν γάμον ἐπρότεινε εἰς τοὺς μνηστῆρας ἀγῶνα δρόμου ὑπὸ τὸν ὄρον τὸν ἠττώμενον νὰ φονεύῃ, τὸν δὲ νικητὴν νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον. Ἐν ᾧ δὲ πολλοὺς εἶχε φονεύσῃ, ὁ Ἴππομένης ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα ἔριπτε κατὰ τὸν δρόμον χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων δοθέντα αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης καὶ νικήσας αὐτὴν ἀσχολουμένην περὶ τὴν συλλογὴν τῶν μῆλων τὴν ἔλαβε σύζυγον.

ἄτερο=μακράν.

ἄτιτάλλει=περιποιεῖται.

ἄτροπος=ἀδιάκοπος, αἰώνιος.

ἄτροτος=ἀπέροτος, ἀτελείωτος.

ἀτύξαι=ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ.—ἀτύζω=ταράττω, ἐκπλήσσω.

αὔ=ἕξ ἀντιθέτου, ἄφ' ἑτέρου.

αὐλὰ=αὐλή=τὰ ἀνάκτορα.—ἕξ αὐλᾶς, ἐνν. ἔρηχ.

αὐλεία (θύρα)=αὐλόπορτα.

αὐτεῖ=αὐτοῦ, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει (χωρὶς νὰ κινῆται).

αὐτις=αὐθις=πάλιν.

αὐτῶ=αὐτοῦ.

αὐτως=ἔτσι, ἄνευ κρότου.

ἄφνειός=πλούσιος.

ἄχραντον (ἄ-χραίνω)=ἀμόλυντον, ἀμεταχείριστον, ἀνέγγικτον.

ἄωρι νυκτός=εἰς ἀκατάλληλον ὥραν τῆς νυκτός, ἄργά τὴν νύκτα, μεσάνυκτα.

βαίτα=δερμάτινον φόρεμα τῶν ποιμένων, διφθέρα, κοζόκα.

βᾶμες=βῶμεν=ἄς ὑπάγωμεν.

βαρυμάνιος=βαρυμήνιος, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (δὸργῆν) ἔχων.

βαρὺς=ἀφόρητος, φοβερός.

βατεῦνται (βατέω)=βατεύονται.

βέβηλοι=ἄμῆτοι (τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων).

βέλεμον=βέλος.

Βελλεροφῶν=υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου, ὀνομαστός, διότι ἐφόνευσε τὴν Χίμαιραν.

Βερενίκη=μήτηρ τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ συζύγου του Ἄρσινόης θεοποιηθεῖσα μετὰ τοῦ συζύγου της ὑπ' αὐτῶν (προβλ. 15, 47).

βιάζευ=βιάζω (βιάζομαι)=ἄνοιγε διὰ τῆς βίας δίοδον.

βόλος=δίψιμον.—εἰς βόλον=διὰ νὰ τὸ δίψη.

βομβεῦντι=βομβοῦσι=βουΐζουν.—ἡ βομβεῦσα μέλισσα=ἡ ὁποία βομβεῖ.

βοτὰ=βοσκήματα, πρόβατα.

βουκόλος=βοσκὸς βοῶν.—ὁ βουκόλος=ὁ Ἀγχίσης, ὅστις ἀγαπήθεις ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐγέννησεν ἕξ αὐτῆς τὸν Αἰνεῖαν.

βούτας=βουκόλος.

βράγχια=τὰ σπάραχνα τῶν ἰχθύων.

βρόχθος=φάρυγξ, καταπιώνας.—κατὰ βρόχθοιο γένοιτο=εἴθε νὰ ὑπάγῃ (νὰ ὀλισθήσῃ) τοῦτο κάτω ἀπὸ τὸν φάρυγγά σου γλυκὴ ὡς μέλι, εἴθε νὰ σοῦ γίνῃ αὕτη ἡ εὐχαρίστησις, εἴθε νὰ ἀπολαύσῃς ταύτης τῆς ἡδονῆς.

- $\gamma\bar{\alpha}$ = $\gamma\eta$. — ἐν τῷ $\gamma\bar{\alpha}$ = ἐν τῇ χώρᾳ (ταύτῃ).
 γαθεῖ = γηθεῖ = χαίρει.
 γαλέαι = αἱ γαλαῖ. Παροιμία κατὰ τῶν ὀκνηρῶν (πρὸς βλ. τὰ ἡμέ-
 τερα : κύττα μὴ ξυπνίσης τῆς γάτες, μὴ σπάσης ταυγά).
 γᾶμαι = γῆμαι = νὰ λάβῃ σύζυγον.
 γὰρ δὴ, ἢ γὰρ = διότι βεβαίως.
 γαρούσαιντο = γηρούσαιντο (γηρούμαι) = εἶθε νὰ ψάλωσι. — ἀη-
 δόσι = μὲ τὰς ἀηδόνας (διαγωνιζόμεναι).
 γελᾶντι = γελῶσι. — γελάοισα, γελᾶσα = γελῶσα.
 γαῦρος = ὑπερήφανος, καμαρώνων.
 γενώμεθα — τί γενώμεθα ; = τί νὰ γείνωμεν, τί νὰ κάμωμεν ;
 γεραίτερος = ἐντιμότερος.
 γεώλοφος = γήλοφος = λόφος ἐκ χώματος (ὄχι πετρώδης).
 γλανκός = στίλβων, γαλανός.
 γλυκύμαλον = γλυκύμηλον.
 γλύφανον = ἔργαλεῖον λεπτοουργικὸν πρὸς γλυφὴν (σκάλισμα) ξύ-
 λον, κοινῶς σκαρπέλλο. — γλυφάνοιο ποτόσδον = ἔχον ὁσμὴν
 γλυφάνου, μυρίζον ὅπως τὸ ξύλον τὸ σκαλιζόμενον μὲ τὸ γλύ-
 φανον, καινουργές.
 Γολγοῖ = πόλις τῆς Κύπρου.
 γραιῶν = γραιῶν = παλαιῶν.
 Γραῖω = Γραίου (ἦ) = θυγάτηρ τοῦ Γραίου.
 γραῖματα = ζωγραφήματα, προσχέδια (μοντέλα).
 γριπεὺς = ἄλιεύς.
 δαίδαλαμα = ἀριστοῦργημα.
 δαλεῖται = δηλεῖται (δηλέομαι) = βλάπτει.
 δαμάλαι = δαμάλεις, αἱ δυνάμεναι δαμασθῆναι.
 δέδμανθ' = δέδμηνται. — δέμω = κτίζω.
 δεδύκειν = δεδυκέναι = ὅτι ἔχει δύση.
 δέπας = ποτήριον.
 Δευκαλίωνες = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἑλλην, ὁ Ἀμφι-
 κτύων καὶ οἱ ἕξ αὐτῶν.
 δηθά = πολὺν καιρόν.
 διαδὺς κισσὸν = διελθὼν τὸν περὶ τὸ ἄντρον κισσόν.
 διαθρύπτομαι = ἐτοιμάζομαι, κυρίως κάνω τὰ νᾶζια μου, λαμβάνω
 τὴν στάσιν μου.

διαξεῖς=διάξεις, διάγω.

διαχορησείται=διαχορήσεται. — διαχοῶμαι=διαφθείρω, καταστρέφω.

δίνη=ὕδατοστρόβιλος.

Διοκλείδης=σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διομήδης=υἱὸς τοῦ Τυδέως, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, εἷς ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων Ἑλλήνων τῶν ἐκστρατευσάντων κατὰ τῆς Τροίας. τραυματίσας κατὰ τινα μάχην (Ἰλ. Ε 336) τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν χεῖρα.

δίφορος=κάθισμα ἄνευ στηρίγματος τῶν νώτων καὶ τῶν χειρῶν. σκαμνί.

Διωναία=ἡ Ἀφροδίτη ἐκ τῆς μητρὸς τῆς Διώνης.

δοκησεῖς (δοκῶ)=θά νομίσης. Ἡ σύνταξις: δοκησεῖς πεπλύσθαι νιν (αὐτὸ) ἐν κράναισι (κρήναις) Ὁρῶν, εἰς τὰς κρήνας, ἐν αἷς λούονται αἱ Ὁραι, αἷτινες εἰς τὰ ἀντικείμενα, μεθ' ὧν ἔρχονται εἰς ἐπαφήν, μεταδίδουσι κοιμψότητα καὶ χάριν.

δριμύς=ὁ καίων (τσουζῶν) εἰς τὴν γεῦσιν, τσουχτερός.—δριμυεῖα χολή=δραστικὸν δηλητήριον (φαρμάκι).

δρυὸς ἄκρα=ἀκρόδρυα=ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσερος=κακός, ἀδέξιος ἐραστής.

δύσσοος (δυσ σόος, σῶος)=ἄθλιος, δυστυχής.

δύστανος=δύστηνος=ἄθλιος.

ἔγεντο=ἐγένετο.

ἔγκειμαι=εἶμαι ἀφώσιωμένος.

ἔγχει, ἐγγέω=χύνω.

ἔγχριστον=ἐπαλειφόμενον, ἐπιχριστόμενον.

ἐθειράζω=κομῶ.—καλὸν ἐθειράζοντες=καλὴν κόμην τρέφοντες καλλιέθειροι, καλλίκομοι.

εἶδατα (εἶδαρ)=ἐδέσματα, πλακοῦντες, πέμματα, γλυκύσματα.—ὅσα εἶδατα κλ. Ἡ σύνταξις: ὅσα εἶδατα γυναῖκες πονέοντα ἐπὶ πλαθάνω—ὅσα τε (πονέονται) ἀπὸ μέλιτος—τά τε (πονέονται ὀπτῶσαι) ἐν ἐλαίῳ, πάντα (ταῦτα) αὐτῷ τῆδε πάρεστι πετεηνὰ καὶ ἔρπετὰ (κατηγορ).

εἰλεὸς=φωλεὰ (θηρίου, ὄφραως), τρύπα.

εἰλοῦμαι=περιελίσσομαι.

εἰμὲς = ἔσμὲν — ἐν καλῷ (τόπῳ) = ἐν ἀσφαλείᾳ.

ἐκαστέρω = πολὺ μακράν.

ἐκλανθάνω = λήθην ἐμποιῶ.

ἐκναυσεῦντι = ἐκνασοῦσι (ἐκναίω) = θὰ διαφθείρωσιν ὅλα, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ εὐχαριστηθῶμεν.

ἐκπεπότασαι (ἐκτέτομαι) = ποῦ ἔχεις πετάξῃ μὲ τὸν νοῦν σου, τί ἀνοησίαι εἶναι αὐταὶ ποῦ σκέπτεσαι.

ἐλαύνω = βόσκω.

ἐλέגעυ = ἐλέγου = ἐλέγεσο.

ἐλη, αἰρῶ = λαμβάνω.

Ἐλίκης ἠρίον = τὸν τύμβον τῆς Ἐλίκης εὐρισκόμενον ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Ἡ Ἐλίκη, ἣτις ὠνομάζετο καὶ Καλλιστώ, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος. Ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀρκάδα Ταῦτην ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμόρφωσεν εἰς ἄρκτον, τοξευθεῖσαν δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ διαταγὴν τῆς Ἥρας κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀστέρων ὀνομάσας Μεγάλην Ἀρκτον.

ἐλιξ = τὸ γυριστὸν βλαστάρι (κοινῶς ψαλίδα) τοῦ κισσοῦ, τοῦ κλήματος κλ.

ἐλικτὰν = ἐλικτήν = ἣτις δύναται νὰ στρέφηται περὶ τὸ χεῖλος, νὰ ὀλισθαίνειν κατὰ μῆκος τοῦ χεῖλους.

ἐλίχρυσος = φυτὸν ἀναρριχώμενον μετὰ χρυσοειδοῦς ἄνθους ἢ καρποῦ, κοινῶς δάκρυα τῆς Παναγίας.

ἐλλοπιεύω = ψαρεύω.

ἐμὴν = ἐμοί. — ἐμὴν δοκεῖ = ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

ἐμπερόναμα. Ὅρα περονατρίς.

ἐναλλα = ἄλλοῖα, ἄλλ' ἄντ' ἄλλων.

ἐνδιαθροῦπτομαι = καμαρώνω, κάμνω νάζια.

ἐνδινούντι = ἐνδινούσι = περιστρέφονται, κινούνται.

ἐνδοι = ἐνδον = μέσα. — ἐνδοι πᾶσαι = μέσα εἶναι ὅλαι. Παροιμία ἐπὶ ἀσφαλιζομένων προσελθοῦσα ἀπὸ τῶν γάμων. Αἱ φίλαι τῆς νύμφης συνοδεύουσαι αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου προσποιοῦνται ὅτι δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀφήσουν εἰς τὸν γαμβρόν. Ἐκεῖνος δὲ ἀποχωρίσας αὐτὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας καὶ ἐγκλείσας μαζί του ἐν τῷ θαλάμῳ, ἐν ᾧ εἰς ἐκ τῶν φίλων του φυλάττει τὴν θύραν, ἀναφωνεῖ μετὰ χαρᾶς

- «μέσα εἶνε ὄλαι», δηλ. ἐκείναι ὑπὲρ ὧν ἐνδιαφέρομαι.
- Ἐνδυμίον=ποιμὴν ἢ κυνηγὸς ὃν ἐρωτευθεῖσα ἡ Σελήνη ἐβύθισεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐπὶ τοῦ ὄρους Λάτιμου τῆς Καρίας καὶ κατερχομένη καθ' ἑκάστην νύκτα ἠσπάζετο.
- ἐνεῖκαι=ἐνέγκαι (φέρω)=εἶθε νὰ φέρῃ, νὰ παραγάγῃ.
- ἐνεῖσαι, ἐνίημι=ἐμβάλλω.
- ἐνθ' = ἐλθέ.
- ἐνόρχας=ἐνορχος, βαρβᾶτος, ὁ μὴ ἐνοῦχος.
- ἐντί=εἰσί.
- ἐντοσθεν=ἐντός, δηλ. ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ κισσυβίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν κατὰ τὰ χεῖλη αὐτοῦ γυρολάνδαν τοῦ κισσοῦ.
- ἐξεῖς=ἔξεις (ἔχω).—οὐχ ἐξεῖς ἔλαττον=δὲν θὰ εἶσαι χειρότερα (ἢ ἔχεις νῦν ἐν τῇ θαλάσῃ).
- ἐξένθοις=ἐξέλθοις (εἶθε).
- ἐπίπαστον=ἐπιπασσόμενον, πασπαλιζόμενον.
- ἐπιρρεῖ=ἐπέρχεται (ὡς χεῖμαρρος).
- ἐπόνασαν=ἐπόνησαν=ἐξετέλεσαν.
- ἐπιτάδραχος=ὁ ἀξίζων ἐπτά δραχμάς. Ἡ σύνταξις: ἔλαβε (ἠγόρασε) χθὲς πέντε λόκους (ἔριων) ἐπιταδράχμους (πρὸς ἐπτά δραχμάς ἕκαστον), κυνάδας (ὄντας, ὄχι ἔρια), ἀποτίλματα κλ.
- ἔραμαι=ἐρῶ.
- ἔριθοι=ἐργάτιδες, ὑφάντριαι.
- ἔρινοι=ἄγρια σκαῖ, ἀνωφελεῖς, ἄχρηστοι.
- ἔρίφως=ἔρίφους. Ἐρίφος καὶ ἐρίφιον=τὸ νεογνὸν τῆς αἰγός, κατσιακάκι.
- ἔρίσδων=ἔρίζων=ἀγωνιζόμενος.
- ἔρπ' = πῆγαινε, σῦρε.
- Ἐρρξ=ὄρος τῆς Σικελίας παρὰ τὸ Δρέπανον ἀκρωτήριο ὀνομαστὸν διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς (Ἐρρυκίνης) Ἀφροδίτης.
- ἔρωτες=εἴδωλα ἐρώτων, παρεμβεβλημένα μεταξὺ τῶν φύλλων καὶ φαίνόμενα ὡς πετῶντα μὲ τὰς νέας τῶν πτέρουγας.
- ἔρωτύλος, ὑποκορ. τοῦ ἔρωος=ἀγαπητικουλῆς. Ὁ ὑποκορισμὸς πρὸς συμπάθειαν.

ἔσδόμεθα=ἔξώμεθα=ἄς καθίσωμεν.

ἔσορῆ=ἔσορῆ.

ἔστε=ἔως.

ἔστήκαντι—ἔστήκασι=εἰσί.

ἔτυμα=ἄληθινά, πραγματικά.

ἔτώσια=μάτην.

εὐδαίμων—εἰ γένοιο κλ.=ἂν θέλῃς νὰ εἶσαι εὐδαίμων,

Εὐνόη=θεραπαινὶς τῆς Πραξινόης.

Εὐτυχὶς=θεραπαινὶς τῆς Γοργούς.

εὐχῶμαι=καυχῶμαι.

ἐφαρμόσδων=ἐφαρμόζων, συνδέων.

ἐφίμερος=ποθητός.

ἔχειν=ἔχου=κρατίου.

ἔχοισα=ἔχουσα.—ἀνὰ ἔχοισα=συγκρατοῦσα.

ζαλῶ=ζηλῶ.

ζαλωτὸς=ζηλευτός, εὐτυχής.

ζατεῦσα=ζητοῦσα.

ἦβη=νεανικὴ ἡλικία.

ἦλιος.—πάνθ' ἄλιον δεδύκειν=ὅτι ἔχει δύσει δι' ἡμᾶς ὄλος ὁ ἦλιος, ὁ ἦλιος ὄλων τῶν ἡμερῶν, ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ τελευταία, τὸ δέχομαι, ἀλλὰ μάθε ὅτι ὁ Δάφνης κλ.

ἦ μάν=βεβαίως.

ἦμεν=εἶναι.

ἦνθα=ἦλθε.

ἦνιδε=ιδού.

ἦ ὅα=ἔ λοιπόν, ἀλήθεια λοιπόν.

Ἥρα=σύζυγος τοῦ Διός. Τὰ τοῦ γάμου των ἐγένοντο ὡς ἐξῆς : Ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ ἡ Ἥρα δὲν ἠθέλεν αὐτόν, κρύος σφοδρὸν ποιήσας καὶ λαβὼν μορφὴν κόκκυγος κατέφυγεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς διὰ τὸ κρύος. Ἡ Ἥρα ἐδέχθη τὸ πτηνὸν ἐξ οἴκτου. Μεταμορφωθέντος δὲ ἐκείνου εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἦλθον εἰς γάμον.

ἦρατο (ἔραμαι)=ἦρᾶτο.

ἦριόν=τάφος, τύμβος.

θᾶμα=θέαμα.

θαητὸς=θεατὸς=ἄξιοθέατος, ἄξιοθαύμαστος.

θαλλὸς=τροφερός κλάδος, κλαδί.

θαῖσαι=θέσαι (θεῶμαι)=παρατήρησον.—θασόμεναι=θεασόμεναι.
θέλοισα=θέλουσα.

θέμις.—οὐ θέμις (ἔστι)=οὐ θεμιτόν ἐστι, δὲν ἐπιτρέπεται.

θερίστριον=φόρεμα καλοκαιρινόν, ἢ περονατρίς.

θεσπέσιος=ἀνέκφραστος, ἀπειρος.

θεσπίζασα=θεσπίσασα (θεσπίζω)=εἰποῦσα.

θήλεια=ἡ γυνή.—οὐδὲν σοφώτερον ἢ θήλεια=ἀπὸ τὴν γυναῖκα
(γενικῶς), δηλ. τὸ σοφώτερον πράγμα εἶνε ἡ γυνή.

θὴν=βεβαίως, νομίζω, μοῦ φαίνεται. Εἰρωνικόν.

θολία=πίλος ψιάθινος μὲ πλατὺν γῦρον καὶ κωνικὸν σχῆμα.

Θύμβρις=ἄγνωστον ὄρος τῆς Σικελίας.

θύννος=εἶδος ἰχθύος, ὁ τόννος.

θῶκος=θαῖκος (θάσσω)=κάθισμα.

θῶς=τὸ τσακάλι.

θῶτερον=τὸ ἕτερον.

ῥα=μενεξέδες.

Ἰάλεμος=πένθιμος ῥδή.—ἠρίστεισε τὸν Ἰάλεμον=ἔλαβε τὸ βρα
βεῖον ἐν τῷ Ἰαλέμῳ.

ἰάπτω=πληγώνω.

Ἰασίων=υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλέκτρας. Τοῦτον ἠγάπησεν ἡ
Δημήτηρ καὶ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Πλοῦτον. Εἰς τὸν Ἰα-
σίωνα ἡ Δημήτηρ ἐνεπιστεύθη τὰ μυστικά της, εἰς τοῦτο δὲ
ἀναφέρεται ἡ φράσις: ὅσα οὐ πευσεῖσθε βέβηλοι.

ἰαῶ=κοιμῶμαι.

Ἰδα=Ἰδη, ὄρος τῆς Τροίας.

Ἰδάλιον=πόλις τῆς Κύπρου.

ἰδησῶ=ὄψομαι (ὄρω)=θὰ ἴδω.

ἰλαθι=(ἰλάομαι)=ἰλάσθητι, γενοῦ ἴλεως. Εὐχρηστον μόνον κατὰ
προστακτικὴν.

ἴνες=αἱ ἴνες τῶν μυῶν, οἱ μύες.

ἰοῖσα=ιοῦσα=ἐλθοῦσα.—αὐτις ἰοῖσα=ἐλθοῦσα πάλιν.

ἰουλος=τὸ χροῶδες γένειον, τὸ φυτόμενον τὸ πρῶτον εἰς τὰς πα-
ρειὰς τῶν νέων, τὸ πρῶτον γένειον.

ἴσασι=οἶδε.—ἴσαντι=ἴσασι (οἶδα).—ὀλβία ὅσα ἴσασι=εὐτυχής (ἢ ἀοιδός) δι' ὅσα γνωρίζει.

ἰσχάς-άδος=ξηρὸν σῦκον.

ἴτε, παρακάλεισσι.=ἐμπρός, ἔλατε.

κά=ἄν —ἐλοιτό κα (ἐλοιτο ἄν) τῶνδε=ἤθελε προτιμῆση ἀπέναντι τούτων.

καθίζω=κάθημαι ἢ καθίζω ἄλλον.—καθίξας=καθίσας.

ἐπὶ ξηροῦσι καθίξῃ=κάμη νὰ καθίση εἰς τὴν ξέρα (νὰ ναυαγήσῃ), μαινώσῃ.

καῖκα δῆ=καὶ ἄν βεβαίως.

κακὸν=πλήθος. Οὕτω λέγομεν, κόσμος καὶ κακό· προβλ. ἓνα μάλε (malus=κακός) ἄνθρωποι.

καλόν, ἐπίρ.=ῶραϊα.—τὸ καλόν=λίαν.

Καλυδώνιος=ὁ κάτοικος τῆς Καλυδῶνος πόλεως τῆς Αἰτωλίας.

κάλυξ=ἡ θήκη ἢ περιέχουσα τὸ ἄνθος (ἰδίᾳ ῥόδου), μπουμπούκι, γοντζές.

κάμνω=κοπιάζω.—κευμακός=κουρασμένος.

κάποι=κῆποι=ἄνθη καλούμενα κῆποι. Κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἁδώνιδος αἱ γυναῖκες ἐξέθετον κάνιστρα, ἐν οἷς εἶχον σπείρη ἄνθη ταχέως ἀναπτυσσόμενα καὶ ταχέως πίπτοντα, σύμβολα τῆς βραχύτητος τῆς ζωῆς. Τὰ ἄνθη ταῦτα ἐκαλοῦντο κῆποι τοῦ Ἁδώνιδος.

καρτερός=κύριος.—τὸ καρτερόν=λίαν, δυνατά.

καρῶ=κηροῦ.

καταδύομαι.—ὡς κατέδυν=ἵνα ἐβυθιζόμην.

καταλείβεται=καταρρέει, καταπίπτει. Ἡ σύνταξις: ἄδιόν ἐστι τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς τῆνο ὕδωρ καταλείβεται. Ἄνευ βραχυλογίας: ἄδιόν ἐστι τὸ τεὸν μέλος ἢ ἐστι τὸ καταχῆς ὕδωρ ὃ καταλείβεται (=ὁ ἦχος, τὸ κελάρυσμα τοῦ λάλου ἐκείνου ὕδατος, ὅπερ καταλείβεται).

κατάντης=κατωφερός.

καταπτυχῆς=πολύπτυχος.

καταρρεῖ=ἔρχεται (τρέχουσα ὡς τὸ νερὸ τὸν κατήφορο), ἀδιαφιλονικήτως ἀνήκει.

κατασμήχω=κατακαίω.

καταχῆς=κατηγῆς (κατὰ ἦχος=ὁ δυνατὰ ἠγῶν, ἠχηρός).

κατεναντίον=ἀπέναντι.

καυτὰ=καὶ αὐτὴ=καὶ μόνη μου.

κείσευμαι=κείσομαι=θά κοίτωμαι.

κείς ὥρας κῆπειτα=καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἔτος, δηλ. καὶ τώρα καὶ ἔπειτα, ἐπομένως εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἄλλοι καὶ τοῦ χρόνου (εἰς νέωτα) καὶ ἔπειτα.

κεκροτημένοι=σφυρηλατημένοι, καμωμένοι.

κέλομαι, ἐκέλευ=ἐκέλου=ἐκέλευες.

κενέος=κενός.—κενεὸν φίλημα=ἀπλοῦν φίλημα, φίλημα μόνον.

κεραός=κερασφόρος.

κερτομέω=ἐμπαίζω, γελῶ.

κεύθουσα=κεύθουσα=μηχανωμένη.—κεύθω=κρύπτω.

κήγών=καὶ ἐγώ.

κῆν=καὶ ἐν.

κῆξ=καὶ ἐκ.

κῆφα=καὶ ἔφη.

κίκιννος=βόστρυχος, τρίχες κοπτόμεναι ἐκ τῆς κόμης τῶν ἐραστῶν.

κινεῦ=κινεῶ.—κινεῦ δὴ=κινήσου (ντὲ) λοιπόν.

κισσύβιον=ποτήριον ἐκ ξύλου καὶ ἰδίᾳ ἐκ κισσοῦ, κοινῶς τάσσι.

Λέγεται καὶ σκύφος.

Κισσαίθα=ὄνομα αἰγός.

κιχλίζοντι=κιχλίζουσι=γελῶσι μὲ λεπτὴν φωνὴν κάμουν κὶ κὶ-κί.

κλάξ=κλείς.

κλισμὸς=κλίνη.

κλύζω=καλύπτω.—κεκλυσμένον=κεκαλυμμένον μὲ στρωῶμα, ἐμπεποτισμένον.

κνάκωνα=κνήκωνα ἢ κνηκόν=κοκκίνην, ῥοῦσον. Ὄνομα τραγού διὰ τὸ ἐρυθροκίτρινον τρίχωμά του· προβλ. τὰ σημερινὰ: λάγιο ἀρνί, ῥοῦσα γίδα, καρᾶς, ψαρῆς (ἵππος) κλ.

κόλπος=τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος τοῦ ἐνδύματος τὸ κολπούμενον ἐκ τῆς ζώνης.

κομάσαι=κομήσαι.—κομήσειε (κομάω-ῶ)=εἶθε νὰ εἶνε ὡς κόμη (ἄνθος), εἶθε νὰ ἀνθίσση.

- κονίω=σκονίζω, ἐπιπάσσω.—κεκονιμένος=πασπαλισμένος, ἔχων
 ἔδω καὶ ἔκεῖ.
- κόριον=μικρὰ κόρη, κοριτσάκι μου. Ὁ ὑποκορισμὸς δηλοῖ συμ-
 πάθειαν.
- κορύπτω (κοροφή)=κτυπῶ μετὰ τὴν κεφαλὴν, κουτρίζω. Λέγεται καὶ
 κυρίτω=κερατίζω,
- κοσκινόμαντις=ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη, προφητεύουσα. Ἡ
 κοσκινομαντεία μνημονεύεται πολλάκις ἰδίᾳ πρὸς ἀνακάλυ-
 ψιν κλεπτῶν.
- κοῦφον=ἀνακουριστικόν, καταπραῦντικὸν τῶν πόνων.
- κοῦτι=καὶ οὔτι=οὐδὲ ὅπως.
- κοῖνα=κορήνη.—κοῖνας=κορήνας. Κορναῖαι, νύμφαι τῶν κορηῶν,
 αἱ λεγόμεναι Ναϊάδες.
- κοῖνα λευκά=ζουμπούλια.
- κορητὶς=στρατιωτικὸν ὑπόδημα.
- κοροκόεις=κοροκόχρους.
- κυάνοφρυς=μαυροφρυδής.
- Κυθήρεια=ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῶν Κυθήρων, ὅπου ἀρ-
 χιότην ἔλατρεῦτο.
- κύλοιδιᾶ-ῶ (κύλα οἰδιά) = ἔχω ῥηδνκότα (πρησμένα) τὰ κύλα (=τὰ
 ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τὰ κάτω βλέφαρα μέρη τοῦ ὀφθαλμοῦ) ἔξ
 ἀγρουπνίας λόγῳ ἔρωτος.
- κυνοθαρήης=τολμηρὸς (κυρίως θρασύς, ἀναιδής ὡς κύων).
- κυνᾶς-άδος=σκυλλότριχα, σκυλλόμαλλο.
- κύπειρος=εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ (ἀγριάδας) φυομένου εἰς ὑγροὺς
 τόπους (κοινῶς κύπερη).
- Κύπρις=ἡ Ἀφροδίτη διὰ τὴν ἐν Κύπρῳ λατρείαν της.
- κυρέω=ἐπιτυγχάνω.
- κῶρος=κοῦρος=κόρος=παῖς, ἀγόρι.—κῶρα=κόρη.
- κωμάζω=διέρχομαι τὰς ὁδοὺς ἄδων καὶ χορεύων, κάμνω κῶμον
 (πατινάδα). Κῶμος δὲ εἶναι εὐθυμὸς πομπὴ μετ' ἄσμάτων καὶ
 χοροῦ κατόπιν ἐορτῆς ἢ συμποσίου. Ὁ μετέχων ταύτης ἐλέ-
 γετο κωμαστής.—κομάσδω π. τ. Ἄμαρ=θέλω νὰ κάμω πα-
 τινάδα π. τ. Ἄμαρ.
- κωτίλαι=φλύαροι.—κοτίλλω=φλυαρῶ.
- λάζευ=λάζου.—λάζομαι=λαμβάνω,
- Λαπίθαι=ὁ Πειρίθους καὶ ὁ Δρύας (Ἰλ. I 262).

λάφραξ=κιβώτιον, σενδοῦκι.

λάσιος=δισύς, δασύθριξ.

λαρῆ, λαφοῦμαι=λήψομαι (λαμβάνω).

λελοίπει (ἀμετάβ.)=εἶχε σωθῆ.

λεπτόν ἐόντα=λεπτυνόμενον, ἀδυνατίζοντα.

λῆς (λάω λῶ)=θέλεις.

Λιβύαθε, Λιβυκός=ἐκ τῆς Λιβύης.

λιγύζω=καταβάλλω.—καταλιγυξείν=ὅτι θά καταβάλῃς.

λιγυρός=δξύφωνος.

λίνον=τὸ νῆμα (τῆς ζωῆς του).—ἐκ Μοιρῶν=τὸ προερχόμενον ἐκ τῶν Μοιρῶν, τὸ κλωσθὲν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν.

Λύκαιον=ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ Πάν.

Λυκαονίδης=ὁ ἔγγονος τοῦ Λυκάονος, ὁ Ἀρκάς, υἱὸς τῆς Καλλι-
στοῦς, θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος (ὄρ. Ἐλίκη).

λύσσα=ἐρωτική μανία.

μᾶ, ἐπιφών. θαυμασμοῦ=μᾶ.

μαζός=μαστός.

μακάδας=μηκάδας (μηκᾶς-ἄδος)=αἶγας.

μάκων=μήκων=παπαροῦνα.

μᾶλα=μῆλα=1) μῆλα ὁ καρπός), 2) ποίμνια.

μάλευρον=ἄλευρον.

μανοφόρος=μηνοφόρος=ὁ φέρων εἰς τὸ μέτωπον λευκὸν στίγμα
μηνοειδές, ὅπως εἶνε ἡ σελήνη (μήνη) πρὸ τοῦ ἰὰ συμπλη-
ρώση τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.

μαρούμαι=μηρύομαι=ἐλίσσομαι.

μασεῦμαι=μαθήσομαι=θα μάθω.

Μελάμπους=περίφημος ἰατρός καὶ μάντις. Ἐλάσας εἰς Πύλον ἐκ
τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὴν Ὀθρυὸν πόλεως Φυλάκης τὰς βοῦς
τοῦ Ἰφίκλου καὶ λαβὼν ὡς ἀμοιβὴν τὴν ὥραϊαν Πηρῶ ἔδω-
κεν αὐτὴν ὡς σύζυγον εἰς τὸν ἀδελφόν του Βίαντα, ἐξ οὗ
αὕτη ἐγέννησε τὴν Ἀλφεισίβοιαν. Ἦτο δὲ ἡ Πηρῶ θυγάτηρ
τοῦ Νηλέως βασιλέως τῆς Πύλου, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι θά
δώσῃ τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν κομίσοντα αὐτῷ τὰς βοῦς
ταύτας.

μέλεται=μέλει.—οὐ μέλεται οἶ=οὐ μέλει αὐτῷ.

μελίπνους (μέλι πνέω)=γλυκύφωνος.

μελίσδεται=μελίζεται (μελίζομαι-μέλος)=μελωδεῖ.

- μελφδικῶς θροεῖ (ἐκπέμπει). Ὅμοιον τό: ἅ πίτυς ἄδει.
 Μελιτώδης=ἐλίθειον τῆς Περσεφόνης, διότι προσέφερον εἰς αὐτὴν
 γλυκύσματα ἐκ μέλιτος.
 μεσαμβρινὸν (τό), ἐπίρο.=τὸ μεσημέρι.
 μέσον=ἐς μέσον θές=φέρειε την πάλιν εἰς τὸ μέσον (ἐδῶ).
 μικκός=μικρός, --τῷ μικκῷ παρεόντος=παρόντος τοῦ μικροῦ (παι-
 δός, τοῦ Ζωπυρίωνος).
 Μίλητος=ὄνομαστὴ διὰ τὴν ὑφαντικὴν ἱκανότητα τῶν γυναι-
 κῶν τῆς.
 μίσγοισαι=μίσγουσαι=μιγνῦσαι.
 μινᾶν=μινῶν (μινᾶ). Ἡ σύνταξις: κατέβα μοι ἀπὸ τοῦ ἴστοῦ (ἀντί)
 μινῶν καθαροῦ ἀργυρίου πλέον ἢ δύο.
 μνάσης=μνήσης (μυμνήσκω). --μὴ μνάσης=μὴ ὁμιλῆς περὶ αὐτοῦ,
 μὴν ἐρωτᾶς.
 Μοῖσαι=Μοῦσαι, --βουκολικὴ Μοῖσα=βουκολικὴ ψῆδὴ, ἡ τέχνη
 τοῦ ἄδειν τὰ βουκολικὰ ἄσματα.
 μονώτατος=κατάμονος, ἐντελῶς μόνος.
 Μορμῶ=φανταστικὸν τέρας πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν μικρῶν παι-
 δίων, ἡ Μορμῶλα.
 μουσίδων=μουσίζων, ἄδων.
 μοχθίζοντι=μοχθίζουσι=μοχθοῦσι.
 μυρική=θαμνωδὲς φυτὸν ἐν ἐλώδεσι τόποις φυόμενον.
 ναῖ=νηϊ.
 νάρκιστος=ἄνθος εὐώδες (μανοῦσι).
 νᾶσον=νησον.
 νεβρός=τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου, τὸ ἐλαφόπουλον.
 νεῖν, νέω=κολυμβῶ.
 νεικίουσιν ἐπέεσσι=λογομαχοῦσι. Τὸ ὄ νεικέω.
 νεμεσητῶ=νεμεσητῆ=ἀξιόμειπτος.
 νεοτευχῆς=καινουργῆς.
 νέωτα, ἔλλειπτικ. --ἐς νέωτα=καὶ τοῦ χρόνου.
 Νικίας=ἱατρὸς καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, φίλος τοῦ Θεοκρίτου,
 εἰς ὃν ἀπευθύνει τὸ 11 εἰδύλλιον.
 νίμμα=τὰ ἀπονίμματα, τὴν λεκάνην τῶν ἀπονιμμάτων.
 νιν=αὐτόν.
 νίτρον=ποτάσσα. Ἐναμειγμένον μετ' ἐλαίου ἐχρησίμευεν ὡς
 σάπων.

- νομευσῶ=νομεύσω. —νομεύω=βόσκω, φυλάττω, —ἐν τῷδε νομευσῶ=θὰ βόσκω ἐν τῷδὲ τῷ τόπῳ.
- Νύμφαι=κατώτεραι θεότητες κατοικοῦσαι πανταχοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν, ὀνομάζονται δὲ αἱ τῆς θαλάσσης Νηρηίδες, αἱ τῶν γλυκέων ὑδάτων Ναϊάδες, αἱ τῶν ὀρέων ὀρειάδες, ὀρεστιάδες, αἱ τῶν ἀγρῶν ἀγρονόμοι, αἱ τῶν δασῶν δρυάδες, ἀμαδρυάδες κλ.
- οἷς ἶδος=προβατινοῦλα, ὑποκορ. τοῦ οἷς (οἷς)=προβατίνα.
- οἰσῶ=οἴσω (φέρω). —οἰσεῦμες=οἴσομεν.
- οἴχομαι=ἀπέρχομαι.
- ὄκα=ὄτε. —ὄκα=ὄτε=ἄλλοτε —ὄκα=ὄταν
- ὄλβιος=πλούσιος. —ἐν ὄλβίῳ (ὄλβιου) κλ. = εἰς τοῦ πλουσίου (τὴν οἰκίαν) κλ. Παροιμία, δηλ. ὅποιος ἔχει πολλά ἐξοδεύει πολλά.
- Διὰ τούτων δηλοῖ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς διὰ τὰ νὰ ἐξέλθῃ.
- ὀλίγος=μικρός.
- ὀμαλὸς=λεῖος (ὀμαλὸς πῆχυς) ὅμοιος.
- ὄμφαξ=ἄωρος σταφυλή· ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ὄμη=ἀγείνωτος.
- ὄξος=ξίδι, ὄξος ἅπαν=ξίδι μονάχο, δύστροπος.
- ὀπόρα=φθινόπωρον.
- ὄρεχθεῖν, συγγεν. τῷ ῥοχθεῖν=κυτπᾶν μετὰ πατάγου, παφλάζειν.
- ὄρη=ὄρα (ὄρῳ). —ὄρη δίφρον=κύτταξε διὰ δίφρον, φέρε.
- ὄρχος=ὄρχους —ὄρχος, αἱ σειραὶ τῶν κλημάτων.
- ὄσδω=ὄζω.
- ὄτ' =ὄτι (εἰδικ. ἢ αἰτιολογ.)=ὄτι, διότι.
- ὄυ=ὄπου.
- ὄυτῶς=οὔτως=τόσον, ἔτσι.
- ὄχνη=ἄλιον.
- πᾶ=πῆ. —πᾶ ποκα (ποτε)=ποῦ ἄρά γε.
- παγᾶ=πηγή.
- πάθω —τί πάθω;=τί νὰ γείνω, τί νὰ κάμω.
- παίγνια κακὰ=κακοὶ ἀπατεῶνες.
- παῖσδω=παίζω=1) διασκεδάζω, 2) ἀπατῶ. —οἷα ἔπαισδον=ὀποῖα παιγνίδια (ἀπίστως) ἔκαμνον, ὅπως ἐξηπᾶτων.
- πακτὸς=πηκτός, πηγμένος, στερεός. —πακτῶς=πηκτῆς=νεολήκτου γλωφοῦ τυροῦ.

Πάν= Ἄρκαδικὸς θεὸς τῶν ποιμένων, εὐρετῆς καὶ διδάσκαλος τῆς σύριγγος.

παντᾶ= παντῆ= πανταχοῦ.—παντὰ ἀμφὶ δέπας= πανταχοῦ περὶ τὸ ποτήριον, δηλ. κατὰ τὴν βάσιν καὶ ὑπὸ τὰ ὄτα, διότι τὰ ἄλλα μέρη ἐπλήρουν αἱ εἰκόνες καὶ ὁ κισσός.

πᾶξι= πῆξαι (πήγνυμι)= νὰ πῆξῃς.—πᾶξε= ἐπροξένησεν ἐμπαγόν. παρ= παρὰ, πλησίον.

παρκύπτω= παρακύπτω= προβάλλω (ἐκ τῆς θύρας, τὴν κεφαλὴν), πάραρος (παραείρω)= ἀνόητος, χαμένος.—ὁ πάραρος ἐκεῖνος (ἐποίησε), δηλ. ὁ ἄνδρας μου.

παρενθεῖν= παρελθεῖν.

παρεοῖσαν= παροῦσαν.—τὴν παρεοῖσαν (αἴγα) ἀμέλγε. Ποιμενικὴ παροιμία δηλοῦσα, ὡς καὶ ἡ ἐπομένη: Τί τὸν φεύγοντα (βοῦν) διώκεις, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀπολαύῃ τῶν παρόντων ἀγαθῶν καὶ νὰ μὴ βασανίζεται ἐπιδιώκων τὰ ἀπόντα (προβλ. στέργε τὰ παρόντα).

πάρεργον= τὸ πραττόμενον παρὰ τὸ κύριον ἔργον, τὸ ἔχον δευτερεύουσαν (ἢ μηδεμίαν) ἀξίαν.

παρέρω= πλησιάζω ἔρωπον, κρυφίως.

παρθένος= τὰς παρθένους.

πασάμενος= ἀφ' οὗ μᾶς ἀποκτίσης (δούλας σου), μᾶς ἀγοράσῃς. Τὸ ὁ. πάομαι= ἀποκτῶ.

Πατροκλῆς= Πάτροκλος.

πειρώμενοι= προσπαθοῦντες. Περὶ τῆς ἐννοίας προβλ. τὴν σημερινὴν παροιμίαν: ὄρωτῶντας πάει στὴν Πόλι κανεῖς.

πέλλα= ποιμενικὸν ἀγγεῖον δι' ἄρομα, καρδάρια.

περιπέτταται (περιπετάννυμαι)= εἶνε ἀπλωμένος πέριξ.

περιστέλλω= περιποιοῦμαι.

περονατρίς= φόρεμα ἄνευ χειρῶν ἐκ δύο τεμαχίων ὑφάσματος συνδεομένων κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλευρὰ διὰ περονῶν.

πευσεῖσθε= πεύσεσθε (πυνθάνομαι).

πεφύκει (πρkm.)= πέφυκε= ἔχει φυτρώσῃ (ἕως τώρα), ὑπάρχει.

πετηνὰ καὶ ἐρπετὰ= εἰς μορφὰς πτηνῶν καὶ (ἄλλων) ζώων.

Θεοκρίτου Εἰδύλλια—Ἔκδοσις Τετάρτη 11/10/37

4

πέτρα=βράχος.—πέτρα λεπράς=βράχος τραχύς, φαγωμένος ἀπὸ τὰ κύματα.

Πηνεῖω=Πηνειοῦ, ποταμοῦ τῆς Θεσσαλίας.

πήλοχ=πήλοκα=πώποτε=ποτέ ἕως τώρα.

πήρα=σακκοῦλι (κυρίως πέτσινο), ταγάρι.

Πιερίδες=δηλ. Μοῦσαι, αἱ κατοικοῦσαι ἐν Πιερίᾳ τῆς Μακεδονίας παρὰ τὸν Ὀλυμπον.

πικρὸς=δξύθυμος, ὀργίλος.

Πίνδω=Πίνδου, ὄρους τῆς Θεσσαλίας.

πίτυς=πεύκη, κουκουναριά.

πλάθανον=πλατεῖα σανίς, ἐφ' ἧς αἱ γυναῖκες πλάθουσι, πλαστήρι.

πλατάγημα=κρότος.

πλαταγώνιον=φύλλον πλατὺ (διὰ κτύπημα). Ὅρα 3, 29.

πλατειάσδοισαι=πλατειάζουσαι=μὲ τὴν πλατεῖαν Δωρικὴν προφορὰν τῶν. πλατειάζω=ὀμιλῶ πλατέως, ὅπως οἱ Δωριεῖς, οἵτινες ἐπλάτυναν τὴν φωνὴν διὰ τὴν συγνήν χοῆσιν τοῦ α.

πλέον ἐπὶ τὸ πλέον=εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, κυρίως=εἰς ἀνώτερον βαθμὸν ἢ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι.

ποθορεῦσα=προσορῶσα=προσβλέπουσα. Ἡ σύνταξις: ὃ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος (εἶ), ἦ: ὃ τὸ πᾶν λίθος (οὔσα) ποθορεῦσα (ἐναντ. μετοχ.) τὸ καλόν. Ἡ ἐξήγησις: ὃ σὺ ἦτις εἶσαι λίθος ἐν ᾧ προσβλέπεις ὥραϊα. Ἀπλούστερον θὰ ἦτο: ὃ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν δὲ λίθος (οὔσα). — ποθορεῖ = προσορῶ.

ποικίλα=τὰ πεποικιλμένα διὰ διαφόρων κεντημάτων, τὰ κεντήματα. ποιμαίνω=1) βόσκω ποίμνια. 2) διασκεδάζω, πραῖνον.

ποιολογεῦσα = ποιολογοῦσα = χοροτολογοῦσα, συλλέγουσα μαγικάς βοτάνας.

πόκα, ποκά=πότε, ποτέ.

πόκος=ὄγκος ἀκατεργάστου ἐρίου, ποκάρι.

πολεμισταὶ ἵπποι=(ἔρχονται) οἱ πολεμικοὶ ἵπποι, οἱ ἔχοντες πολεμικὴν σκευὴν καὶ προωρισμένοι διὰ τοὺς ἵππικους ἀγῶνας (τὰ πολεμιστήρια).

πολιὸς (λύκος)=ψαρός, ὃχι ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐκ φυσικοῦ χρώματος, φαιὸς, στακτερός.

πολύιδρις=ὁ πολλὰ γινώσκων, πολύπειρος.

- Πολύφαμος=ὁ γνωστός ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας Κύκλωψ Πολύφημος ὁ τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύως.
- πόρτις=νεαρὰ βοῦς, μοσχίδα.
- πόσσω=πόσου.—πόσσω κατέβα=ἀντὶ πόσου τιμήματος κατεβίβασθη ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ, δηλ. πόσον σοῦ ἐκόστισεν ἕως ὅτου κατεβίβασθη ἀπὸ τὸν ἱστὸν (τὸν ἀργαλιόν).
- πότ, ποτί=πρός.—πότ τῷ Διὸς=πρὸς τοῦ Διός.
- πόταγε=πρόσαγε (σαυτὸν)=πρόσελθε, πλησίασον.
- ποταμείβετο=προσαμείβετο=ἀπεκρίθη.
- ποταμέγεται=προσαμέγεται=ἀρμέγεται (πληροὶ μὲ τὸ γάλα τῆς προσέτι).
- ποτέθηκα=προσέθηκα.—τοῖς ἔργοις κλπ =εἰς τὴν ἐργασίαν (τὴν κατασκευὴν του) καὶ τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα, ἐθυσίασα.
- ποτελέξατο=προσεῖπε.
- ποτεμάξατο=προσεμάξατο.—προσμάσσομαι=προσκολῶ.—οὐ ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα=δὲν προσεκόλλησε, δὲν ἀπέδωκε προσκολληθὲν (διὰ τῆς προσκολλήσεώς του) εἰς τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς τὸν (γνωστὸν) κρότον, τὸ σκάσιμο.
- ποτίδοικα=προσίδοι ἂν (προσορῶ).—λευκοτέρα προσιδεῖν=ὥστε νὰ σὲ προσβλέψη τις, ἐπομένως τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον.
- πότεχε=πρόσεχε.
- ποτιδέρομαι=προσδέρομαι.
- ποτίκρανον=προσκεφάλαιον.
- ποτίσδων=ποτίζων.
- πότνια=δέσποινα (Περσεφόνη).
- ποτόσδον=προσόζον.
- πρᾶν, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ πρᾶν=πρῶν=πρὸ ὀλίγου.
- πρᾶτος=πρῶτος.—πράτιστος=πρώτιστος.
- πρέλιν=ἀροῦζειν.
- Πρίαπος=υἱὸς τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, θεὸς τῆς γονιμότητος.
- προγένειος=ὁ ἔχων προτεταμένον τὸ γένειον, τραγογένης.
- προΐητι=προΐησι=προχέει.
- προσέθιγε (προσθιγγάνω)=προσήγγισε.
- προσπτύσσομαι=ἐναγκαλίζομαι.
- πτελέα=εἶδος δένδρου, φτελιά.
- πτέρις=εἶδος φυτοῦ, φτέρη.

πτύοντα (πτύω)=τὰ ὁποῖα ῥίπτουσιν ἔξω τοὺς ἀφρούς των, ὅπως ὁ πτύων τὸν σίελον.

πτῶξ-κός=λαγωγός.

πυκάσδει=πυκάζει=καλύπτει, περιβαλλει.

πυρναῖος=ῶριμος, τρώξιμος.

πυρρός=ὁ ξανθός, ὁ βλάγκος.—χειλέα πυρρᾶ=τὰ χεῖλη του εἶνε ξανθά, δηλ. καλύπτονται ἀπὸ ξανθᾶς τρίχας, οἷαι εἶνε αἱ πρῶται τρίχες (ὁ ἴουλος), αἱ ὁποῖαι δὲν κεντοῦν.

Πύρρος=ὁ Νεοπτόλεμος, υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως.

πωτῶνται=πέτονται.—Ἡ σύνταξις: οἷοι πωτῶνται ἀηδονιδέες ἐπὶ δένδρων ὄζον ἀπ' ὄζου πειρώμενοι πτερύγων ἀεξομενᾶν (αὐξομένων).

πῶς καὶ ποκα=καὶ πῶς ποτε=καὶ πῶς ἄρά γε.

ῥαδινός=ἐπιμήκης καὶ λεπτός, ψηλόλιγνος, εὐλύγιστος.

ῥάϊστα=ῥᾶστα (ῥαδίως)=ἀνετώτατα, ἀναπαντικώτατα.

ῥιπτεῖ νόον=συχνὰ ῥίπτει, στρέφει τὴν προσοχὴν της.

ῥοδόπηχυς=ὁ ἔχων ῥοδόχρους πῆχεις (βραχίονας).

ῥόον=ῥεῦμα.—ἔβα ῥόον=ἐπορεύθη εἰς τὸ ῥεῦμα (τοῦ Ἀχέροντος).

σακίτας=σηκίτης (σηκός)=ὁ κρατούμενος ἐν τῇ μάνδρᾳ, ὁ θηλάζων, ὁ γαλαθηνός.—ἄρνα σακίταν=ἄρνιον τοῦ γάλακτος.

σᾶμα=σῆμα, μνημεῖον.

σθένος=δύναμις.—ὅσον σθένος γυίων=τόσον ὅση εἶνε ἡ δύναμις τῶν μελῶν του, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις του.

σιγᾶ=ἐν σιγῇ (ἔσο), σιώπησον, ἢ δοτ. τοῦ τρόπου.

σιμός=ὁ ἔχων πεπλατυσμένην καὶ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω τὴν ῥῖνα, πατσουρός, τὸ ἀντίθετον γρουπός.

σίνομαι=βλάπτω, καταστρέφω.

σκανὰ=σκηνή=ξύλινον παράπηγμα, παράγκα, μαγαζεῖον.

σκιάς=στέγη ἐκ κλημάτων ἢ ἄλλων φυτῶν διὰ σκιάν, κιόσκι.

σκιρτάω-ῶ=χοροπηδῶ.—οὐ μὴ σκιρτασεῖτε=μὴ σκιρτήσητε=μὴ χοροπηδάτε, καθῆστε ἤσυχα, ἵνα μὴ ἐξεγερθῆ ἔναντίον σας ὁ τράγος.

σκοπιὰ=κορυφή.

σκοπιάζομαι=κατασκοπεύω.

σχύμνος=τὸ νεογνὸν τοῦ λέοντος καὶ ἄλλων θηρίων, ἐνταῦθα τῆς ἄρκτου, ἄρκουδόπουλον.

σχύφος=τὸ κισσύβιον.

σκῶψ=εἶδος γλαυκός, ὁ μοῦφος.

Σαμία=ἡ Σάμος, ὀνομαστὴ διὰ τὰ ἔρια αὐτῆς,

σμάμα=σμήμα=σάπων, σαπωνώδης ἀλοιφή.

σμᾶνος=σμήνος=1) ἡ κυψέλη, τὸ Ξουβέλι. 2) τὸ βασίλειον τῶν μελισσῶν, πλῆθος (σὰν μελίσσι).

σποδός=στάκτη, τέφρα.

στασῆ=στήση (στήσομαι).—ὅπως στασῆ=κύτταξε νὰ σταθῆς στάσου. Ἐντονος παρακέλευσις κατὰ παράλειψιν τοῦ ὄρα ἢ τοιοῦτου τινός.

συμαῖσθεν=συπαίξιν.

σύριξ=ὁ αὐλὸς τῶν ποιμένων, τὸ καλάμι, ἡ φλογέρα καὶ ἰδίᾳ μουσικὸν ὄργανον συγκείμενον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ ἀνίσων καλάμων συγκεκολλημένων πλαγίως πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ οὐτως, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν ἄνω μὲν εὐθειᾶν γραμμὴν, κάτω δὲ κλιμακωτὴν.

συρίσδες=συρίζεις=παίξεις τὴν σύριγγα. ἀδὺ συρίσδες. Ἡ σύνταξις : ἀδύ τι τὸ ψιθύρῳ, μελίσδεται καὶ ἅ πίτυς ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσιν (οὔσα). ἀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίσδες ἄνευ βραχυλογίας : ἀδύ τί ἐστι τὸ ψιθύρῳ ὃ μελίσδεται καὶ ἅ πίτυς ὀδὺ δὲ καὶ τὸ συρίσδες.

Συρίω=Συρίου=τῆς Συρίας, ἧς ὀνομαστὸν ἦτο τὸ τήλινον μύρον, καλούμενον οὕτω ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐξ οὗ κατεσκευάζετο.

σφ=σφῆ=αὐτά.

σφυρά=οἱ ἀστράγαλοι.

σφύσδειν=σφύζειν=ὄτι ἔχω δυνατοὺς κτύπους, ἔχω φλεγμονήν.

σχαδῶν=κηρήθρα.

σχοῖνος=βοῦρλον.

σῶζομαί τινος=σῶζομαι ἀπό τι.

ταί=αἱ.

τάκεται=λύνει (ὡσὰν τὸ κερί), φθίνει—ἐτάκετο=ἀπέθνησκε.

τάλαρος = κάλαθος πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ νεοπήκτου (ὄρ. ταρός).

τάμισος, λέξις Δωρικὴ=πνευτῖα, κοινῶς πυτιά.

τάν=ἦν.—τάν μὲν—τάν δὲ=ταύτην μὲν (τὴν κλίνην), ἐκείνην δὲ=τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης (μιας οὔσης), ἐκεῖνο δέ.

τανίκα=τηνίκα=τοιαύτην ὥραν.

ταρσοί=τυροβόλια, καλαμῶται ἐφ' ὧν τὸν τυρὸν στραγγίζουσιν, ἢ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσι.

ταυτᾶ=ὡσαύτως (ἔχει), τὸ ἴδιο εἶνε.

τέ=σέ.

τεῖδε=τῆδε, ἐδῶ.

τεκῶν=πατήρ, δηλ. ὁ Πτολεμαῖος ὁ α΄ ὁ Σωτήρ, εἰς ὃν ὁ υἱὸς

Πτολεμαῖος ὁ β΄ ὁ Φιλάδελφος ἤγειρε ναόν.

τέλος Μοίρας=τὸ μοιραῖον τέλος, ὁ θάνατος.

τέμπη=πᾶσα ὥραία κοιλιάς, ἰδίᾳ δὲ τὰ Θεσσαλικά (κατὰ τὰς ἐκβο-
λάς τοῦ Πηνειοῦ).

τεδός=σός. —τὸ τεδὸν ἀδύ=ἡ εὐχαρίστησίς σου, ἡ καρδιά σου.

τεοῦς, τεῦς=σοῦ.

τέρας=θαῦμα.

τέταται=ἀπλοῦται.

τέτυκται, τεύχω=κατασκευάζω.

τεχνάσματα=τεχνήματα=τεχνουργήματα.

τηλέφιλον=φύλλον μήκωνος ἢ ἄλλου ἄνθους, τὸ ἄλλως λεγόμενον
πλαταγώνιον, δι' οὗ οἱ ἐρῶντες ἐμάντευον ἐὰν ἀντηγαπῶντο,
ὡς ἐξῆς· ἔθετον τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ
τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς συνεστραμμένον κυκλοειδῶς, κατόπιν
ἐπληττον αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς δεξιᾶς χειρὸς σκεπτόμενοι
ἐκεῖνον, οὗ ἤθελον νὰ μάθουν τὰ αἰσθήματα (μεμνημένῳ εἰ
φιλέεις με). Ἐὰν τὸ φύλλον διερροηνύετο μετὰ κρότου, ἦτο
καλὸς οἰωνός. Τὸ αὐτὸ ἔπραττον τοποθετοῦντες τὸ φύλλον
καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πήχεως, ὡς ἐνταῦθα· προβλ. τὸ σημερι-
νὸν μάντευμα (μ' ἀγαπᾶ—δὲν μ' ἀγαπᾶ) μὲ τὰ φύλλα τῆς
μαργαρίτας.

τηνεῖ=ἐκεῖ.

τήνης=ἐκεῖνος.

τήνω=ἐκεῖνου. —ἐκ τήνω=ἐξ ἐκεῖνου τοῦ χρόνου.

τηνῶ, τηνῶθε=ἐκεῖθεν.

τίλλω=μαδῶ. —τίλαι λεπτά (τίλιματα) κλ.=νὰ τὸν μαδῆσω εἰς λεπτά
τεμάχια ἀμέσως μάλιστα (καὶ αὐτίκα).

Τίτυρος=ὄνομα ποιμένος.

τίν=σοί, σε. —τί δὲ τίν=τί δὲ σοί ἐστι=τί σε μέλει.

τό=ὄ.

τόγα=τό γε.

τοῖ=οἱ.

τοῖ=σοί. —τοῖ=βεβαίως.

τοσσηνον=τοσοῦτον.

- τρισκαιδεκάπηχυς=δέκα τριῶν πήχεων, ἄνδρας ὡς ἐκεῖ πάνω (ἀλλὰ χωρὶς μυαλό), θεριακωμένος κρεμανταλαῖς.
 τριφίλητος=πολὺ ἀγαπητός.
 τρυγόνες=φλύαροι (ὡς τρυγόνες)· προβλ. καρκαζέες.—τρυγόνος λαλίστερος (παροιμία).
 τρώξιμος (σταφυλῆ)=ἡ κατάλληλος πρὸς βρωσιν, φαγώσιμος.
 τὺ=σὺ ἢ σέ.—τύγα=σύ γε.
 τυρόεις=τυρός ἐν εἶδει πλακοῦντος, κεφαλοτύρι.
 τυτθὸν=ὀλίγον.
 τὼ—οὗ.=τῶ=τούτου.
 τῶς=τοὺς=τούτους.—τῶς δὲ μετὰ=μετὰ τούτους δέ, τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ἀνδρῶν.
 τωῦλίον=τὸ αὐλίον=ἡ μάνδρα.
 τῶντροφ=τῶ ἀντροφ
 ὑγρός=τρυφερός, μαλακός,
 ὕλη=δάσος.
 ὕμιν=ὑμῖν.
 ὕμνος=ᾠσμα.
 ὑπακούω=δίδω προσοχὴν.
 ὑπεστι=εἶνε ὑποκάτω.
 ὑπεραχθῆς=κατάφορτος, φορτωμένος.
 ὑπερπωτῶνται=ὑπερπέτονται.
 ὑπόθεν=ἐξ ὕψους, ἀπὸ ὑψηλά, ὑπόθι=ὑψηλά, ἀπ' ἐπάνω.
 φασῶ=φήσω (φημί)=θὰ εἶπω, θὰ προσποιηθῶ.
 φατι=φησί, λέγει, δεικνύει μὲ τὴν σιάσιν της.
 φέροντι=φέρουσι
 φέρτερον=καλύτερον.
 φθεγξέται=φθέγγεται=θὰ εἶπη.
 φθίμενον (φθίνω)=ἀποθαμένον.
 φθόρος=φθορά, καταστροφή.
 φιαρός=στιλπρός, ζωηρός.
 φλίβεται=θλίβεται=πιέζεται.
 φοιτῆ=φοιτᾷ=πηγαίνορχεται.
 φορέω=φέρω, βλαστάνω φορεῦσαί τι=φέρουσαί τι καλόν, διότι ἐκάστη ὥρα φέρει τὰ καλά της, ἄνθη, καρποὺς κλ.—ἴσα φορέοιτε βάτοι=εἶθε νὰ βλαστάνητε.—φόρευ=φέρου=λάβε.—φορεῖται ποσσί=τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ τὰ πόδια (πεζῆ), ὅπερ δηλοῖ τὸν σφοδρὸν αὐτῆς ἔρωτα.
 φράσθη=φράζη (φράζομαι)=νομίζει.
 Φρυγία=θεραπεινὸς τῆς Πραξινοῆς.
 φύη, εὐκτ. τοῦ ἔφυν τοῦ φύω.—μὴ φύη=εἶθε νὰ μὴ γεννηθῆ.
 φυκίοεις=ὁ πλήρης φυκῶν.

φῦκος=1) τὸ φῦκι, 2) τὸ ἐξ αὐτοῦ ξευθρὸν χρωμα, τὸ κοκκινάδι, φριασίδι (ψιμύθιον).

φωλάδες=φωλεύουσαι=εἰς φωλείαν (χειμερίαν νόρκην) περιπίπτουσαι.

χά=καὶ ἤ.—χῶ=καὶ ὁ —χῶκ=καὶ ὁ ἐκ. χῶμος=καὶ ὁ ἐμός. χίμαιρα=αἴξ.

χίμαρος=αἴξ ἐνὸς ἔτους, βετοῦλα—χιμάρω=χιμάρου.

χιτώνιον=ὑποκαμισάκι φορούμενον ὑπὸ τὴν περονατρίδα.

χλαμὺς=στρατιωτικὸν ἔπανωφόριον.

χοήζοντι=χοήζουσι=ἔχουν ἀνάγκην.

χορησιῶς=χορησιῶς, ἀσαφῆ πράγματα ὡς χορησιῶς.

χορησιῶς κῆκτίμονος=χορησιῶς καὶ οἰκτίμονος. Ἐναφώνησις συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ=τί καλὸς καὶ οἰκτίμων! τὸν καλὸν καὶ οἰκτίμονα! (πρὸβλ. τὸν καυμένον).

Χρόμις=ποιμὴν ἐκ Λιβύης.

χρόνω=μετὰ χρόνον. ὡς χρόνω=μετὰ πόσον πολὺν χρόνον (ἤκεις) ψίθυρος=ὁ ἦχος ὁ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν φύλλων τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παραγόμενος, λέγεται καὶ θροῦς.

ῶ, ἐπιφ. θαυμαστ.=ὦ τί. ὦ ἔβενος=τί ἔβενος (ἔβενινα κοσμήματα).

ῶ, ὦπερ=οὔ, οὔπερ=ὄθεν (ἀκριβῶς)=ἐξ ὧ=ἐξ οὔ, ἀφ' οὔτου.

ὄδε=οὔτω.—τοπικ.=ἐδῶ ἐκεῖ (εἰς ἄλλην θέσιν).

ῶδήκанти=ῶδήκασι—οἰδάω=πρήσκομαι, φουσκώνω.

ῶδωνις=ὁ Ἄδωνις

ῶθενθ' =ὠθιούνται.

ῶλαφος=ὁ ἔλαφος.

ῶν—ῶν=ῶν τούτων.—ἀπὸ ὅσα ἀπὸ ταῦτα.—ῶν εἶδες κλ. Παροιμία, ἣς ἡ ἔννοια αὕτη: καλὸν εἶνε νὰ βλέπη τις, ἵνα ἔχη νὰ διηγήται εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας. Διὰ τούτων παρακινεῖ τὴν φίλην της. Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη σιωπᾷ, τὴν παρακινεῖ διὰ τῆς φράσεως: ἔρπειν ὦρα κι' εἶη

ῶναξ=ὁ ἄναξ

ῶνος=τιμὴ.—τῶ ῶνον=ὡς ἀντίτιμον τούτου.

ῶξ=ὁ ἐκ

ῶπόλος=ὁ αἰπόλος.

ῶρα=καιρός.—ῶρα κεῖς οἶκον (ἰέναι).

ῶρων. Αἱ ῶραι ἦσαν θεότητες, προσωποποιήσεις τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους.

ῶραιος=ἀκμαῖος, ὄριμος καὶ κατάλληλος δι' ἔρωτας.

ῶρυσαντο=ἐθρήνησαν ὠρούμεναι.

ῶρχαῖος=ὁ ἀρχαῖος.

ῶς=θανιαστ.=πόσον.

ῶς=οὔς.

ῶς, τοπικ. ἐπίρ.=ὄπου

024000025431

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Κ.Τ.Λ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 28 Ἰουλίου 1930

Ἀριθ. Πρωτ. 37434

> Διεκπ.

Πρὸς

τὸν κ. Χρήστον Β. Λώλου

Πιπίνου 88—Ἀθήνας

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι δ' ἡμετέρας ταυταρίθμου καὶ ἀπὸ 23 Ἰουνίου 1930 πράξεως καταχωρηθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 86 τῆς 15 Ἰουλίου 1930 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεύχος Β') ἐνεκρίθη συμφώνως τῷ νόμῳ 3438 τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν διδακτικὸν βιβλίον Χρ. Λώλου «**Θεοκρίτου Εἰδύλλια**» διὰ τὴν ἕκτην τάξιν τοῦ Γυμνασίου διὰ πέντε σχολικὰ ἔτη ἤτοι ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1934—34 ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτοῦ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψει καὶ ἐκτελεσθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς οἰκίας ἐπιτροπῆς ὑποδειχθεῖσαι τροποποιήσεις.

Ὁ Ὑπουργὸς
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ἄρθρον 9 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1929 Προεδρικοῦ Διατάγματος.

«Περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως τῶν ἐγκεκριμένων διδακτικῶν βιβλίων».

Τὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεώς των ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῇ ἀνωτέρα κατὰ 15 % τῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρόντος Διατάγματος κανονισθείσης ἄνευ βιβλιοστομίου τιμῆς πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ ἐξωφύλλου τῆς τελευταίας σελίδος τούτου ἐκτυποῦται τὸ παρὸν ἄρθρον.